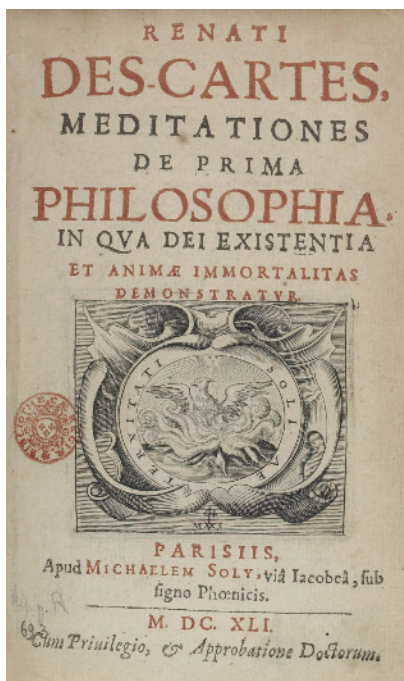

ALEKSEJ DOLGORUKI-URIJEVSKI - IZBOR ČLANKOV

ALEKSEJ DOLGORUKI URIJEVSKI

IZBOR ČLANKOV

teozofija v sloveniji

ALEKSEJ DOLGORUKI-URIJEVSKI

IZBOR ČLANKOV

Izbor člankov, izvorno objavljenih na spletni strani www.teozofija.info

Prva elektronska izdaja

Izbor člankov, prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

*Slika na naslovnici: Naslovnica knjige *Meditationes de prima philosophia* Reneja*

Descartesa – Vir: Wikimedia Commons

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102514691

ISBN: 978-961-6561-54-9 (PDF)

ALEKSEJ DOLGORUKI

URIJEVSKI

IZBOR ČLANKOV

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Uvodni esej: špekulativna metafizika</i>	5
<i>Popularni okultizem</i>	8
<i>Revizija okultizma</i>	15
<i>Besede, besede, besede</i>	25
<i>Skupnost Humanistov</i>	30
<i>Izboljšati svet?</i>	33
<i>Šamanizem in “služenje”</i>	40
<i>Nemirna civilizacija</i>	50
<i>Evolucija abstraktne inteligence</i>	56
<i>Biti celovita oseba</i>	64

Uvodni esej:

špekulativna metafizika

Vse preveč je ljudi, ki ne razlikujejo med “okultizmom” (ali njegovim sinonimom ezoterizmom) in “metafiziko”. Toda med temi stvarmi so strašanske razlike. Dejansko zeva velik prepad med “špekulativno metafiziko”, ki je filozofska disciplina, in “okultizmom-ezoterizmom”, ki bi ga precej bolje opredelili kot religijo kot pa filozofsko disciplino.

Pod naslov “Popularni okultizem” bomo uvrstili komentarje, ki obravnavajo ta pojav, in v nadaljevanju bomo skušali dodati še nadaljnje komentarje o tem zelo pomembnem vprašanju. Sedaj pa se raje posvetimo, zato ker je to veliko bolj pomemben predmet, našemu trenutnemu naslovu “špekulativna metafizika”.

Že na samem začetku bi rad razjasnil, da “metafizika” NI evfemizem (mildejši izraz) za “religijo”, ampak je intelektualna in špekulativna sinteza številnih filozofskih disciplin in v našem času tudi nekaterih znanstvenih disciplin, ki so poleg tega določno “težke” znanosti!

“Metafizika” je metodologija, ki jo inteligentna človeška bitja koristijo za iskanje odgovora na vsa najbolj temeljna vprašanja v zvezi z “naravo člo-

veškega stanja”, njihovim individualnim odnosom do tega stanja, v zvezi z mestom ali kontekstom, v katerega se “umešča” človeško stanje v vesolju, ki se nam počasi razodeva zaradi odločnega znanstvenega prizadevanja, in najbolj pomembno od vsega, usposablja človeška bitja za razumevanje “kaj vse to pomeni”. Z drugimi besedami, metafizika je metodologija, ki skuša poiskati odgovor na najbolj nujna eksistenčna vprašanja človeštva.

Najbolj slavljeno definicijo “metafizike” je podal Francis Herbert Bradley (1846-1924), ki je bil vpliven angleški filozof svojega časa in povezan z *Absolute Idealist Movement* (Gibanjem popolnega idealizma). Leta 1893 jo je opredelil tako: “Metafizika je poskus dojeti vesolje ne zgolj na podlagi njegovih kosov ali delcev, ampak nekako kot celoto.”

Druga znana definicija pripada Williamu Jamesu, ki je rekel: “Metafizika ni nič drugega kot poskus, da bi jasno razmišljali o stvareh vse do njihovega končnega pomena, da bi našli njihovo vsebinsko bistvo v načrtu realnosti in s tem združili vso resnico ter dosegli najvišjo od vseh posplošitev, ki predstavlja filozofijo.”

V naših časih resna metafizična špekulacija vključuje naslednje koncepte: substanco, esenco, dogodek, obliko, materijo, dejanskost in potencialnost. Tem je potrebno dodati še špekulacije o zaznavanju “začetkov” in “koncev”, življenja in smrti. V današnjih časih ne moremo inteligentno razpravljati o teh vprašanjih, ne da bi k temu dodali še doprinos znanstvenih disciplin kot sta kvantna teorija in znanstvena kozmologija, ki obravnava natančno iste špekulacije z znanstvenega zornega kota. Na primer, Werner Heisenbergov “Princip negotovosti” je posledično razpoznavno metafizičen, medtem ko je po naravi povsem znanstven. Zaradi nujnosti moramo k temu dodati še zelo bogato “trdo” informacijo, ki jo prejemo od Hubblovega teleskopa in drugih astronomsko-kozmoških naprav.

Izraz “metafizika” je dar, ki nam ga je podaril Aristotel, toda njegova “metafizika” (in tudi njegova “fizika”) sta bili omejeni na parametre, na katere je bila omejena njegova strahovita in plodna inteligenca. Večina njegovih

špekulacij, najsi fizičnih ali ne-fizičnih, je temeljila na njegovih velikanskih močeh opazovanja in sinteze, nekatere pa so bile povezane z njegovim botaničnim in zoološkim delom. Mi smo lahko neskončno bolj srečni od njega, saj imamo na voljo najbolj napredna spoznanja naših sodobnih kvantnih teoretikov, znanstvenih kozmologov, ki nam s pomočjo svojih “super računalnikov” pomagajo pri naših špekulacijah, da bi razumeli “naravo človeškega stanja” in njegovega odnosa do celote, katere del je.

Moj namen je, da predstavim metafiziko kot racionalen, razumen, zdrav pristop do eksistenčnih vprašanj, ki jih ima celotno človeštvo, in da jo uporabim kot prijazno alternativo bremenom in pritiskom s strani privržencev religije in “vere”. “Vera” je navsezadnje sinonim za “zaupaj mi” in je kot taka v nasprotju z umetnikovim prepričanjem. Zato je moje prepričanje, da je religija prevara, sleparija in strašansko breme človeške rase. Njena ključna nota sta strah in kazen, kazen, pred katero lahko ubogega človeka obvarujejo le privrženci prevare, ki so duhovniki tega sveta.

Ljudi je potrebno obvarovati na pravilen način, potrebno jih je rešiti religij, ki so jih zatirale in bremenile celotno dolgo zgodovino človeške civilizacije.

Popularni okultizem

Po vsej verjetnosti bi lahko bil naslov tega eseja tudi: “Magija? ... Bela? ... Črna? ... Ne!

Zavedam se, da bo gornji podnaslov resnično razdražil precej ljudi, vendar pa vas prosim, da, preden zaprete svoje ume pred tem, kar želim povedati, najprej preberete predstavitev tega vprašanja.

Začnimo z zgodovino, kar je nekaj, kar vsi poznamo in glede česar se lahko vsaj delno vsi strinjamo. V šestdesetih letih prejšnjega stoletja se je, v zahvalo delom J. R. R. Tolkiena in do določene mere E. R. Eddisona (ki so bila v resnici napisana precej bolj zgodaj, vendar pa so postala priljubljena šele v šestdesetih letih), začelo splošno javno navdušenje nad tem, kar se imenuje “Swords and Sorcery Fantasy” (Fantazija mečev in čarovništva) in ki se je nadaljevalo in poglabljalo vse do današnjih dni, kar lahko potrdi obisk katere koli knjigarne. Širno število filmov in računalniških igrvic samo potrjuje to dejstvo. Toda to ve skoraj vsak.

Če gremo še nekoliko dlje nazaj, bomo odkrili, da je veliko spodbudo temu, kar jaz imenujem “Popularni okultizem”, dalo obdobje zadnjih 25-tih let 19. stol. in prvih 25 let 20. stol. Glavne “gonilne sile” te spodbude pa so bili ljudje kot Helena Petrovna Blavatsky, Eliphas Levi (Alphonse Louis

Constant), Theodore Reuss, Franz Hartmann, Rudolph Steiner, Aleister Crowley, A. E. Waite, Gottfried de Purucker, Alice Bailey, Annie Besant, Charles Webster Leadbeater in mnogi drugi, morda manj pomembni. Večina priljubljenih romanopiscev, ki se jih omenja v povezavi s prvim odstavkom tega eseja, so prejeli svoj prvi navdih prav od teh ljudi.

Zaradi zelo močne spodbude, ki sta jo priskrbela ta dva pojava, je sledila ustrezno velika širitev javnega interesa za okultno. To je proizvedlo tako pozitivne kot negativne rezultate. Pozitivni rezultati niso tako očitni kot negativni. Ti rezultati, ki niso nujno zavesten namen večine udeležencev v pojavu, so naslednji: pozitiven rezultat je ta, da je moč "glavnih religij", še posebej tistih židovsko-krščanskih, precej oslabela, število "resničnih vernikov" v teh religijah pa zmanjšalo, ker se je veliko ljudi odmaknilo od njih v alternativna religiozna gibanja, na katera pa na žalost ni prvenstveno vplivala metafizična filozofija, ampak privid metafizične filozofije predstavljen v "Fantaziji mečev in čarovništva". To zadnje dejstvo je seveda negativen rezultat. Odmik od ene od glavnih religij je zelo pozitiven rezultat, ker so bile te religije le vir zatiranja in žalosti. Toda njih nadomeščanje s povsem namišljenim dramskim kostumom je določno negativno.

Obstaja pa še drug negativen vidik "Popularnega okultizma", ki bi ga rad omenil. Ta vidik je, da je bil na nesrečo "popularni okultizem" neločljivo in brez dvoma povezan s totalitarizmom, še posebej v obdobju nacizma. Trenutno pišem knjigo "Hung by the Crooked Cross" (Obešen s strani kljukastega križa), ki bo podrobno opisala te povezave. Te torej obstajajo, so močne in popolnoma negativne. So povsem v nasprotju z znanjem, ki ga vsebuje metafizična filozofija, znanjem, ki je povezano s tradicijo misterijev.

Metafizika ima za svoj osnovni namen in za svoj edini legitimni razlog za obstoj iskanje odgovorov na bistvena vprašanja človeštva. Religija tega dejansko ni nikoli storila, pa čeprav na ves glas trdi, da je; toda tega ne počnejo niti nove alternative. Kako bi le, saj so povečini le rezultat plodne domišljije nekega človeškega bitja.

“Popularni okultizem” in “Fantazije mečev in čarovnij” sta dejansko povsem istoveten pojav. Sta v celoti namišljeni bitji. Sta zabavna, vendar pa nobenemu ne prinašata nič dobrega. Edina stvar, ki jo dosežeta, je ta, da odvrčata ljudi od iskanja realnosti in jim odtegujeta realne odgovore na temeljna eksistenčna vprašanja.

No, to nikakor še ne pomeni, da pred tem časom interes za “okultno” ni obstajal. To je vzgib, ki se je vedno gibal pod površjem človeške zavesti. Vendar pa pred koncem 19. stol. ni bil javen in splošno razširjen. Vendar pa to ni bila niti književnost. Pred 19. stol. so imeli le brezdolni razredi čas za izobrazbo in nagnjenje za ukvarjanje s hipotetičnimi predpostavkami. Pred 18. stol. pa so bili edini ljudje, ki ustrezajo prejšnjemu opisu, le menihi, pri katerih gre iskati prve vire “popularnega okultizma”.

Premisa, ki vam jo bom predstavil, pa najsi govorimo o “Teozofiji” ali o Golden Dawn ali o Orderae Templi Orientis (O.T.O.) ali Thule ali School of Esoteric Studies (Šolo ezoteričnih študij) ali katero koli drugo od ogromnega števila majhnih skupin, ki so bile vse ovite v isti glamur, je ta, da gre pri vseh za “popularni okultizem” in da so enako “Fantazije mečev in čarovnij” kot dela Tolkiena in Nortona.

“Magija” je - tako “Bela” kot “Črna”, kakor ju vidimo danes - čeprav ne v celoti, pa vendarle v veliki meri iznajdba srednjeveških menihov, ki so, da bi premagali izziv, ki ga je za krščanstvo predstavljala starodavna in verodostojna “Tradicija Misterijev” (tako druidska kot grško-rimska različica), slednjo povezali s Satanom in jo poimenovali Magija.

Dejansko ne obstaja nobena takšna stvar kot “magija”. Vse od tistih časov pa vse do danes ni niti kančka resnice v celotnem “Popularnem okultizmu”. Kar je bilo v resnici “okultno” ali “skrito” je bila vsaka vrsta mišljenja, ki bi priklicala jezo cerkve. Najbolj vredni “okultni” spisi so strašansko prikriti razprave o metafizičnih hipotezah, ki se razlikujejo od krščanstva. Tisti redki, ki so se upali javno špekulirati o metafizični filozofiji, so končali kot Giordano Bruno, usmrčeni s strani Cerkve!

To še ne pomeni ali ne namiguje, da pojem “magije” ni obstajal že pred prihodom krščanstva, vendar pa je vsak izobražen človek vedel, da je šlo v glavnem za področje nevednosti, šarlatanstva in vraževerja; in njeni edini privrženci so bili lahkoverni in nevedni.

Današnja “magija” v obliki “Popularnega okultizma” je še vedno področje šarlatanstva in vraževerja in še vedno preži na lahkoverne in nevedne. Čeprav je na žalost res, da so nekateri najbolj lahkoverni in nevedni sami praktikanti “okultizma”.

Kako pride do tega? No, pogledjmo, kaj o sebi pravi “Popularni okultizem”. Beseda “okultno” pomeni, kakor večina ljudi ve, “prikrito” ali “skrito”. Beseda se v astronomiji uporablja za primer, ko neko nebesno telo prekrije drugega, tako da je slednje “zakrito”. Tako v času mrka mesec zakrije sonce. Toda kaj ima pri tem “Popularni okultizem”? No, trdi, da obstaja določen izbor dejstev in tehnik, ki so “skrivne” ali “tajne”, in da to znanje, ko ga odkrijemo, prinaša odkritelju določene “moči”. “Magija” je uporaba teh “moči” za doseganje vseh mogočih stvari, ki so v korist “magu”.

Ali je v tem kaj resnice? Sploh nobena. Vsako znanje prinaša določeno vrsto moči, vendar pa pod tem soncem (ali pod mesecem) ni nobene stvari, ki bi prinašala moč, o kateri fantazira “okultist”.

Vsakomur bi moralo biti do sedaj že jasno, da imam zelo majhno ali nobeno spoštovanje najsi do “popularnega okultizma” ali do njegovega neprizanega otroka “magije”. Ker je temu tako, mislim, da imate pravico vedeti, zakaj sem porabil 40 let za preučevanje in raziskovanje Metafizične Filozofije in Tradicije Misterijev, za kateri pa ljudje očitno mislijo, da sta ista stvar kot “okultizem”. Večina teozofov to gotovo misli in prav gotovo tudi ljudje, ki pripadajo mnogim skupinam in šolam, ki so izrasle iz teozofskega gibanja, kot na primer “Šola ezoteričnih študij” Alice Bailey. Toda to, kar sem se naučil v teh 40-tih letih, je to, da sta ti dve stvari vse prej kot ista stvar. Niti nista ista stvar Metafizična Filozofija in Tradicija Misterijev, pa čeprav brez Tradicije Misterijev ne bi imeli Metafizične Filozofije.

Sedaj je očitno nastopil čas, da podam definicijo. Na kaj mislim s “Tradicijo Misterijev”? To je pomembna definicija tudi zaradi razkritja, kaj je dejansko “Popularni okultizem”, in sicer popolno “prikrivanje” realnosti Tradicije Misterijev. Morda ne bi bilo slabo, če podam, preden opišem same tradicije, zgodovinsko sliko, kako je prišlo do tega prikrivanja.

Preden je krščanstvo osvojilo zahodni svet je bil zahod glede eksistenčnih vprašanj razdeljen na tri dele. V severni Evropi in na njenem skrajnem zahodu je bil duhovni izraz ljudi druidizem, ki je bil kombinacija Tradicije Misterijev in eksoterične ljudske religije. V “klasičnem svetu”, ki so ga tvorile grško-rimska, egipčanska in perzijska kultura, pa so bile stvari drugačne. Delitev med Religijo in “Tradicijo Misterijev” glede eksistenčnih vprašanj in čaščenja je bila bolj jasno določena kot med druidskimi ljudstvi.

V klasičnem svetu so obstajali templji misterijev, v katerih je služila zelo posebna in izjemno specializirana duhovščina. Vzporedno s temi so obstajali templji kultov, z duhovščino, ki je služila različnim bogovom in boginjam. Služenje v templjih kultov in prispevki, ki so jim jih namenjali ljudje, so bili med najbolj pomembnimi oblikami služenja pripadnikov teh kultur. Ti templji kultov so bili tudi PRIMARNI VIR dobrodelnosti v tistem obdobju. “Tempeljski kult” so bili eksoterična religija in ustroj verovanja običajnih ljudi. Pomembno je vedeti, da je obstajalo le zelo malo misterijskih templjev z ustrezno duhovščino in *mystae*. Večina tempeljskih kultov pred-krščanskega obdobja ni imela nič skupnega z misteriji. Največ kar lahko povem o tempeljskih kultih je to, da so služili istemu namenu kot današnje Cerkve. Priskrbeli so kraj za predanost in molitev ter organizirali razna praznovanja ali “Svete Dneve”. Misteriji pa so bili povsem nekaj drugega.

Kaj so bili torej “Templji Misterijev” in kje so se nahajali? No, Druidi so imeli centre za preučevanje “misterijev” v Glaestonu (v Glastonburyju) in v Karnacu v Britaniji. Ta dva sta bila znana vsem. Obstajali pa so še drugi centri na Irskem, v severni Španiji, Walesu, Škotski, Nemčiji, Skandinaviji in nekaj centrov v slovanskih deželah. Povsod, kjer naletimo na ostanke

keltskih ljudstev, naletimo tudi na Druide in druidske “Misterije”. V klasičnem okolju (to je, v sredozemskem bazenu) so bili centri v Grčiji v Eleuzini, Delfih in na Samotraki ter v Dordoni v Ioniji; v Egiptu sta bila centra v Saisu in Heliopolisu, pred prihodom Zoroasterstva pa so imeli Mazdijanci svoj center v Babilonu. Po prihodu Zoroasterstva se je ta šola preselila v Shiraz v Perziji, kjer se je verjetno povezala z redom Sufijev.

V čem se te Šole Misterijev razlikujejo od tempeljskih kultov? No, prvenstveno je šlo za namen služenja in za usmerjenost. Tempeljski kulturi so bili kraji čaščenja, tempeljski misteriji pa so priskrbeli različne stopnje znanja. Kakšne vrste znanja? To je pomembno za našo razpravo, kajti na podlagi javnega dojemanja narave znanja, ki ga je tako skrbno negovala misterijska duhovščina in zaradi popolne odsotnosti vedenja ali dojemanja tega, KAKO so posredovali to znanje in komu, se je porodil mit o “okultizmu”. Zgodilo se je namreč to, da so Misteriji postali “magični”, kar je točno to, kar niso bili.

Mislím, da bi moralo biti precej jasno, da je to, kar se imenovalo “tempeljski kulturi,” starodaven ekvivalent naših sodobnih Cerkev. Služili so kultom ali mitom bogov in boginj. Bili so centri čaščenja in oboževanja teh “božanstev” in edini, ki so zagotavljali družbeno služenje v tistem obdobju. Bili so religiozne institucije ali Cerkve svojega časa.

Kaj so bili potem “Misteriji”, če so bili nekaj drugega od tega, za kar jih je prikazal “okultizem”?

Svečeniki in svečenice, ki so služili v misterijskih templjih, so bili izbrani preko procesa, ki je bil izjemno elitističen in izključen. Kandidate so izbirali med tistimi, ki so prihajali v templje z željo, da bi postali “Mystae” ali “inicirani” (vpeljani) v modrost teh templjev. V teh templjih so služili nekateri od najbolj modrih in velikih ljudi človeške rase, kot na primer Platon in njegov ded Solon, ki sta bila vpeljana v večino “misterijev”. Ti svečeniki niso bili “magi”, ampak učenjaki, antropologi, znanstveni kozmologi, fiziki in edini zgodovinarji svojega časa! “Misteriji”, ki so jih varovali in

tako skrbno predajali, so bili preprosto dojemanje narave človeškega stanja, narave večje realnosti izven človeškega stanja in narave notranjih odnosov med tema dvema. Njihova metodologija je bila tista, ki je vodila do problemov, ki danes obstajajo v zvezi z “okultizmom”.

Znanje in razumevanje, ki so ju posedovali, tedaj nista bila, kakor nista niti sedaj, dosegljiva običajni osebi. V odgovor na to dejstvo so “Misterijski templji” posredovali svoje znanje v skrbno “odmerjenih” količinah in celotno vsebino njihove baze podatkov so skrbno skrivali pred vsemi, razen pred Svečeniki-Iniciati najvišje ravni. Zakaj? No zato, ker je znanje o stvareh, ki jih človek ni zmožen dojeti, nevarno, še posebej za osebo, ki pridobi nekaj, kar je povsem onstran nje same, kakor tudi kogarkoli drugega. “Malo znanja je nevarna stvar.” Zato so tisti, ki so prejeli navodila, njihovo vsebino skrbno skrivali. To je edini razlog, zakaj so se imenovali “Misteriji”; zato pač, ker so bili skrivni ali tajni.

Njihova učenja so bila na zelo nizki stopnji dejansko dostopna vsem, ki so prisostvovali dramatskim predstavitev, ki so simbolično prikazovala določene resnice ali dejstva o človeškem stanju. Preko odzivov ljudi na te predstavitve so svečeniki vedeli, kdo bi lahko bil primeren za nadaljnja navodila. Mystae so bili prvi in najodličnejši učenjaki. Njihovo znanje in modrost sta bila edini vir “moči”, ki so jo posedovali, in to isto velja tudi za vse njihove naslednike do današnjih dni. Niso bili magi, niso bili alkimisti, bili so preprosto izobraženi!

Revizija okultizma

V obdobju zgodovine, v katerem živimo, obstaja zelo močna prvina odpora. Odpora proti vsem vzpostavljenim institucijam. To je dobro, kajti vzpostavljene institucije večinoma skrajno zatirajo človeško osebno svobodo in svobodo mišljenja. Ljudje pravilno zaznavajo vse oblike vladanja kot v osnovi bolj zainteresirane za svojo lastno moč in dobiček kot pa za ljudi, ki naj bi jih domnevno zastopale. Ljudje so utrujeni tega, da je njihove lastna prihodnost in prihodnost njihovih otrok odvisna od bolnega pehanja po moči med tistimi, ki držijo v rokah vajeti različnih vlad na tem planetu. Ljudje se bojijo, ko vidijo, da okolje tako zelo ogroža korporativni pohlep in partnerstvo z vladami.

Med najbolj pomembnimi med temi upori je tisti proti vzpostavljenim religijam, še posebej proti židovsko-krščanski religiji zahoda. Glavna vsebina tega eseja je prav ta vidik svetovno razširjenega upora.

Ker so človeška bitja to, kar so, in ker posedujejo resnično močno “spodbudo-po-religiji” ali “spodbudo-po-verovanju”, in še celo močnejšo “spodbudo, da bi bil nekdo drug odgovoren za njih”, je ta upor zoper religijo sam po sebi oblika religiozne pojava. Ena od najbolj razširjenih oblik, ki jo je prevzela ta revolucija, je prevzete religij in sistemov verovanja, ki so

zaznane kot žrtve židovsko-krščanske kulture. Tako imamo dandanes mnogo ljudi, ki se imajo za privrženke religij, za katere verjamejo, da so predhodnice židovsko-krščanske kulture.

Sami sebe imenujejo “pogani” ali “vikani”. Na nesrečo pa so, medtem ko gre za dobre in dobronamerne ljudi, v svojih verovanjih zavedeni, tako da na določen način njihovim prepričanjem vladajo pogledi dominantne židovsko-krščanske kulture. Kajti že sama beseda “pogan” je slabšalna beseda prezira, ki jo je uporabljala rimska vojska za civiliste (še posebej “kmečke” civiliste), nato pa so jo prevzeli krščanski spreobrnjenci, ki so se imeli za “Militi-Christi” ali “Kristove vojščake”.

V osnovi je v naši družbi edina prava definicija pomena “pogan” ta, da gre za osebo, ki ni ne Jud, ne kristjan, ne musliman, ne pripadnik katere koli druge od glavnih religij, obenem pa ni niti ateist niti agnostik, ampak oseba, ki veruje. Ti ljudje verjamejo, da hodijo po sledih ljudi, ki so živeli pred krščanstvom, in da je bilo krščanstvo izjemno učinkovito pri brisanju večine sledi tistih sistemov verovanja. Vendar pa ti “Novi pogani” nimajo nobene predstave o izvoru ustroja svojega verovanja, ki je dejansko prvenstveno mit, legenda in književnost. Na nesrečo je vse preveč tega, v kar verjamejo, obarvano z židovsko-krščanskim etosom. Precej Novo-poganstva, če že ne dejansko vse, je tudi pod vplivom “Popularnega okultizma”.

“Wicca” ali “čarovništvo” naj bi bilo “znanje” in prakse starodavnih “modrih ljudi”, ki so bili zdravilci in svetovalci primitivnih ljudi. Toda vse, kar je mogoče reči o sodobnem “čarovništvu” je to, da si ga je izmislil Gerald Gardner, ki je bil teozof, rožni križar in član “The Golden Dawn” (skupine Zlata Zora), ki je spravljal skupaj mešanico lastnih predstav in nekaterih zgodovinskih podatkov iz raziskav tradicij angleškega podeželskega prebivalstva. Tudi te pa so nedvomno precej obarvane z židovsko-krščanskim etosom. Zaradi Gardnerjeve povezanosti z “Golden Dawn” je na “Čarovništvo”, veliko bolj kot na “Novo-poganstvo”, vplival “popularni okultizem”.

Meni je povsem jasno, da sta ti dve gibanji, “Novo-poganstvo” in “Čarovništvo”, v precejšnji meri navdihnili dela Charlesa W. Leadbeatra in Annie Besant. Ta dva in še dva druga, Dion Fortune in Aleister Crowley, so viri celotnega “New Age Movement” (gibanja Nove Dobe). Brez pseudo-teozofije Leadbeatra in Besantove tudi Dion Fortune in Aleister Crowley ne bi imela podlage, na kateri bi gradila, Alice Bailey, najmanj izvirna med vsemi temi, pa bi gotovo ostala brez besed.

Kakorkoli že, vse to je dejanje upora zoper vzpostavljeno religijo. Vendar pa je daleč najbolj popularna oblika, ki jo prevzel ta “upor,” “Popularni okultizem.” Primarni vir SODOBNEGA “popularnega okultizma” pa je teozofija.

“Okultizem” je očarljiva, vendar pa povsem izmišljena tema, vendar pa na nesrečo tudi nevarna, saj vse preveč ljudi povsem potegne v svoje izmisleke, tako da jih začnejo živeti in iz svojih življenj povsem izključijo realnost. Dovolijo si tudi postati izredno ozki v svoji sposobnosti, da bi sprejeli ideje, ki na kakršenkoli način nasprotujejo ali izpodbijajo ali se razlikujejo, četudi le malenkostno, od njihovega izbranega vzorca. Imajo tudi težnjo, da postanejo precej nerazumno sovražni do vsakega, ki na kakršenkoli način dvomi v njihov sistem verovanja.

“Poganstvo” ima vsaj neko realno osnovo v dejstvu, da so pred zmago-slavjem krščanstva obstajale določene religije in da vsaj površno vemo, v kaj so ti ljudje verovali. Tudi “čarovništvo” ima osnovo v starodavnih tradicijah kmečkega prebivalstva. Kaj pa “okultizem,” ali sploh ima kakšno zgodovinsko osnovo? Dejansko ne. Oglejmo si zemljo, iz katere je vzniknil “okultizem.” V osnovi izhaja iz starodavnega in strašno primitivnega verovanja, ki so ga imeli ljudje v “magijo.” To, kar je tako strašno primitivno v človeškem verovanju v “magijo,” je to, da to verovanje temelji na zamisli, da “magija” deluje v nasprotju z naravo. Za primitivno človeštvo je bilo vse, kar niso razumeli, razumeli pa niso skoraj nič, “magija.” Na nesrečo je pojmovanje, da so nerazumljene stvari “magija,” vztrajalo vse do naših dni, in to ne le v kmečkem okolju.

Verjetno bi bilo bolj pravilno, ko bi rekli, da ima to, kar danes imenujemo “okultizem,” korenine v različnih gibanjih, ki so se v prvih stoletjih naše dobe imenovala “gnostična.” Na ljudi kot so Karpokrates, Basilides in Valentinus, so vplivale babilonske in perzijske dualistične ideje in legende Magijev. Ti voditelji so vplivali na velike neizobražene množice klasičnega okolja in nerazumevanje njihovih idej s strani teh nevednih množic je porodilo to, kar danes imenujemo “okultizem.” Gnostiki (tako-imenovani) in Manihejci so verjetno vir večine osnov “Popularnega” ali “Pravljичnega okultizma,” ki je prisoten v današnjem svetu.

Kje se je vse to začelo? Od kod izhaja? Izhaja iz dejstva, da je krščanstvo vedno predstavljalo svoje nasprotnike kot “služabnike Satana” ali “čarovnike.” Začelo se je z opisom “Simona Magusa” kot inkarniranega zla.

Prav tako je zelo res, da so že prvi birokrati institucionaliziranega krščanstva prepoznali, da sta gnosticizem in manihejstvo v nasprotju z njihovimi institucionalnimi cilji in načrtom. Za birokrate je bilo to popolnoma nesprejemljivo. Zaradi tega sta ti dve filozofiji postali “inkarnaciji zla.” In ker so bili na koncu kristjani tisti, ki so pisali zgodovino, so gnostiki in manihejci in njihovi mitologiji postali nerazdružljivo povezani s “sovražnikom.” Cerkevni polemiki so ustvarili mit o “okultizmu,” tako da so lahko obtoževali svojega “sovražnika” povezanosti s “SOVRAŽNIKOM,” to je s “Satanom.” To pomeni, da se je to, kar se danes imenuje “okultizem,” začelo kot duhovniška izmišljotina namenjena konsolidaciji moči birokracije rimske cerkve, “Curia Romanum.”

Vse od leta, ko je imperator Konstantin izročil na srebrnem pladnju rimski imperij kristjanom, so obstajali ljudje, ki so si obupno prizadevali zmanjšati, če že ne popraviti, strašansko moralno, intelektualno in fizično škodo, ki jo je počelo krščanstvo. Ti ljudje so bili humanisti Thales-Platonovega porekla, ki so vedno predstavljali in ohranjali najbolj prefinjeno, kar je obstajalo v klasičnem okolju, kakor tudi ideale svobode in osebnih svoboščin, ki so bile najboljše, kar so lahko ponudili Kelti. Cerkev (sprva le rimska in grška, nato pa tudi različne protestantske sekte) je te ljudi vedno obsojala

“magije,” “čarodejstva,” “alkimizma” in “čarovništva” ter seveda služenja Satanu, ki ni nič bolj realen kot Jezus ali Simon Magus.

Najbolj žalostna stvar, da je “teozofija”, ki naj bi bila podpora in spodbuda za skupino, ki jo jaz imenujem “Skupnost Humanistov” ali “Združenje Adeptov” (ki pa nima sploh nič skupnega niti z “okultizmom” in “magijo”) postala primarni navdih za “Popularni okultizem”. Kako se je to zgodilo?

Na podlagi lastnih raziskav dela Helene Petrovne Blavatsky to gotovo ni bil njen izvorni namen. Ko človek bere njeno prvo knjigo “Odstrta Izida,” takoj odkrije, da ni bila nikakršen prijatelj krščanstva in da je bila precej vključena v delo skupnosti humanistov na zahodu. Ko človek raziskuje naprej, se začne zavedati, da je bila ta ženska nekako vključena, verjetno v celoti z njenim polnim soglasjem in sodelovanjem, v evropska osvobodilna gibanja in pripravljena služiti namenom indijskega nacionalizma. Ob njeni smrti (8. maja 1891) se je celotno gibanje, ki ga je ustanovila, spridilo v služenje fantazijam enega samega človeka (Charlesa Websterja Leadbeatra), tako da se ni zgolj ujelo v nerealnost “okultizma” in “krščanskega okultizma,” ampak tudi v niti “spolne magije,” ki je imela izvor v določenih nemških magijskih “redovih” in političnih gibanjih nacizma in fašizma, ki so bili del in proizvod teh “redov.”

Z lahkoto si je mogoče razložiti zakaj bi neka ruska aristokratinja z ravnodušjem in odobravanjem gledala na razgradnjo Britanskega Imperija, saj dejansko tudi hindujsko-muslimanski indijski nacionalisti, s katerimi je Blavatsky sodelovala, niso bili nič manj revolucionarji kot ona sama ali pa kot Humanisti-Adepti, s katerimi je delala. Navsezadnje je bila H. P. Blavatsky več let globoko povezana s Carbonarji in italijanskim osvobodilnim gibanjem Garibaldija, Mazzinija in Cavourja ter z drugimi evropskimi osvobodilnimi gibanji. Človek lahko takoj razume, kako bi osvoboditev Indije dobro sovpadala v humanistični načrt.

Problematično je to, kar se je zgodilo potem. Vendar pa je najbolj problematičen od vsega njen odnos s člani Skupnosti Humanistov in metoda,

ki jo je uporabila za razkritje, pa vendar ne-razkritje realnosti te skupnosti. Metoda je omogočila sprevrženje njenega dela in poslanstva.

Ker obstajajo trditve, da je bila Helena Petrovna, kneginja Blavatsky, vir, ne le za Annie Besant in Charlesa Leadbeatra, ampak preko njiju tudi za Aleisterja Crowleya, Dion Fortune in Alice Bailey, bi morda moral porabiti besedo ali dve za opis značaja, delovanj in poslanstva H.P.B.

Najbolj pomembno dejstvo o "H.P.B." ni to, da je bila preprosto zelo napredna in nadarjena paranormalna oseba ali "psihik", ampak to, da je dosegla najvišji nivo Šamana, Tulku.

Kaj je "Tulku"? No, če odstranimo ves religiozen nesmisel, ki običajno obdaja ta izraz, potem je "Tulku" najvišji nivo, ki ga lahko doseže šaman. V "realnem svetu" to pomeni, da je "Tulku" oseba, ki je nenehno, neprekinjenem stiku z nad-zemeljskimi centri zavesti. To pa sploh nima nič skupnega z "magijo" ali "religijo," ampak je zgolj življenjsko dejstvo. Življenjsko dejstvo pa je tudi, da je stanje bivanja, ki se imenuje "Tulku," prvo razlikovalno znamenje nekega "adepta," ki ga usposablja za stalen stik s to nad-zemeljsko povezavo. To je vse. Ne gre za "mage" ali kakršnokoli drugo vrsto fantazijskega bitja. Gre preprosto za izjemno inteligentne in nadarjene moške in ženske, ki odločno delujejo za izboljšanje človeštva.

Ko se je "H.P.B." odločila, da bo šla nekako "v javnost", je večina članov Skupnosti Humanistov temu nasprotovala zaradi bojazni, da bo to škodovalo njihovem delu in zasebnosti pri opravljanju tega dela. "H.P.B." pa je bila tako trmasta kot pregovorna mula in odločena, da "opravi stvar" pa naj se zgodi karkoli. In tako je prekrila realnost adeptov tako, da jih je naredila za neko vrsto "magičnih," "mističnih," fantazijskih bitij, ki jih opisuje v svojih kasnejših delih in kakor so predstavljena v delih tistih, ki jih je navdihnila. Prepričan sem, da je čutila, potem ko je bila objavljena "Odstrta Izida", da je dosegla svoje cilje (in imela je prav). "Odstrta Izida" je bila pravi intelektualni in metafizični potres.

Kaj so bili njeni dejanski cilji? No, bili so zelo zapleteni. V prvi vrsti je želela napasti pretiran materializem, ki je tako prevladoval v njenem času. Drugič, hotela je ponovno vzpostaviti zvezo med metafizično špekulacijo in znanstvenim raziskovanjem, ki se je izgubila s krščansko zmago nad razumom. Tretjič, hotela je destabilizirati religiozno paradigmo zahoda in družbo, ki ji je bila ta paradigma v podporo. Nazadnje je hotela zahodne narode prepričati, da so jim druga ljudstva intelektualno enakovredna.

Sedaj se naravno postavi vprašanje, kakšna vrsta osebnosti je bila Helena Petrovna, kneginja Blavatsky, in kaj se ji je zgodilo v vmesnem času, ko je leta 1875 ustanovila Teozofsko društvo in njeno smrtjo leta 1891, in kakšni so bili učinki tega obdobja na to, kar sedaj imenujemo “Popularni okultizem”?

H.P.B. se je rodila leta 1831 v izjemno aristokratski in privilegirani rusko-nemški družini. Leta 1849 je pristala na “pripravno poroko” (za obe strani) z generalom, grofom Nikiforjem Blavatsky, in ga skoraj takoj nato, z njegovim polnim soglasjem in sodelovanjem, “zapustila,” da bi se odpravila pustolovščinam naproti, v spremstvu vojakov iz njegove garde.

Naslednja leta svojega življenja je preživela na popotovanjih po neobičajnih krajih, včasih v spremstvu žensk iz aristokratskih družin z lezbičnimi nagnjenji. V naslednjem obdobju se je vključila v različna osvobodilna gibanja, posebej tista, ki so bila vključena v upor proti Avstro-Ogrskemu Imperiju. Tako se je najprej pridružila madžarskemu osvobodilnemu gibanju, nato pa gibanju Carbonarjev za osvoboditev italijanskega polotoka izpod avstrijske hegemonije in oblikovanje italijanskega naroda. Med tem udejstvovanjem je večkrat skoraj izgubila življenje. Njeno sodelovanje z Garibaldijem je bilo tako tesno, da je sodelovala v bitki pri Mentani (3. novembra 1867) kot oficir dragoncev in bila pri tem tako težko ranjena, da je skoraj umrla.

Od leta 1867 naprej je popotovala v pripravi na naslednje podvige, vse do leta 1873, ko je šla iz Evrope v Ameriko in se spremenila iz družbeno-po-

litičnega v duhovnega revolucionarja. Dve leti kasneje je ustanovila Teozofsko društvo, ki je bilo ob svoji ustanovitvi povsem nekaj drugega od tega, v kar se je razvilo kasneje. Med leti 1875 in 1878 je bila zaposlena s pisanjem "Odstrte Izide," ki je pretresla intelektualno srenjo kot "bomba." To ne pomeni, da je šlo za neko vrsto "best sellerja" kot so bile na primer knjige Toma Clancyja ali Danielle Steele, ampak da je bila v svojem času to zelo pomembna knjiga. Gotovo je ljudem ponudila veliko novih stvari za razmišljanje, obenem pa je precej ljudi tudi strašansko razjezila, kar je bilo za njih dobro.

Leta 1878 je nato zapustila Združene države, katerih državljan je pravkar postala, in odšla z ameriškim potnim listom in s polkovnikom Henryjem Steelom Olcottom v Indijo, kjer je delovala (z enim obiskom v Evropi leta 1884) do leta 1885, ko je bila nekako izgnana. Indijo je zato zapustila kot zagrenjena, zamerljiva in jezna ženska. Obenem je resno bolehalo za Brightovo boleznijo (večja motnja v delovanju ledvic), ki je verjetno oslabilo njeno presojo v preostalih letih.

Zakaj pravim, da je "verjetno oslabilo njeno presojo v preostalih letih"? Zato, ker se je tedaj porodil dvojni vzrok za vse težave, ki jih sedaj predstavlja "Popularni okultizem." Od leta 1885 naprej je H.P.B. delovala predvsem na dveh stvareh, na pisanju "Tajnega Nauka" in ustvarjanju "Ezoterične Sekcije Teozofskega društva," najslabšega možnega para odločitev, ki jih je kdajkoli sprejela.

Zakaj je bil to "par slabih odločitev"? No, zato ker je priskrbel plodno zemljo, na kateri sta Charles W. Leadbeater in Annie Besant lahko posadila fantastično setev nesmiselnih in škodljivih idej ter se izkazal kot osnova in navdih za še večjo setev še bolj škodljivih idej.

Po preučevanju "Tajnega Nauka" lahko predvidevam, da je H.P.B., ki verjetno ni "izgubila razuma," napisala to obširno in strašno škodljivo delo iz naslednjih treh razlogov: prvič, obstaja določna možnost, da so jo kot šamana in psihični kanal, ki zaradi bolezni ni bil povsem pod nadzorom, za-

vedli nad-fizični centri zavesti, tako da je resnično verjela, da je to, kar piše, verodostojno. Celó v najbolj ugodnih pogojih se je težko prepričati, ali je nad-fizična komunikacija verodostojna, H.P.B. pa je pisala "Tajni Nauk" v najslabših možnih pogojih. Drugič, prav možno je, da se je H.P.B., potem ko je bila izgnana iz Indije s strani Henryja S. Olcotta in drugih, počutila izdano in da mu ne more več zaupati in se nanj zanesti, in zato napisala knjigo, dobro vedoč, v kakšne težave lahko potisne Teozofsko društvo. In končno, zelo možno je, da je H.P.B. napisala "Tajni Nauk" kot namensko "slepilo," kot zavajajoč dokument, da bi popravila napako, ki jo je storila z razkritjem obstoja združenja adeptov. Njen cilj bi zato lahko bil, da tako diskreditira samo sebe in Teozofsko društvo, da ne bo več nobena razumno inteligentna oseba jemala resno nič, kar je povezano s teozofijo, ter tako ponovno priskrbelo kritje za delo adeptov.

Ko pa pisanju "Tajnega Nauka" dodamo še oblikovanje "Ezoterične Sekcije," človek z lahkoto pomisli, da je bilo to jasno dejanje zlobe, pri čemer pa ni jasno, ali je bila v to vključena osebna zloba H.P.B, ali neka druga vrsta zlobe, ali pa povezava obeh, kar pa seveda ne moremo vedeti. Vemo pa to, da je bil to trenutek, ko so se začele težave.

To sta postala vira vseh nesmislov, ki so sedaj postali to, kar imenujemo popularni okultizem.

V obdobju med njenim izgonom iz Indije in njeno smrtjo, ko je pisala "Tajni Nauk" in oblikovala "Ezoterično Sekcijo Teozofskega društva," je Teozofsko društvo sprejelo povsem nov razred članov, ki so po njeni smrti nadaljevali z neusmiljeno odločnostjo, da prevzamejo nadzor nad gibanjem, s čemer so ga povsem popačili.

"Okultizem" je povsem nesmiseln, v celoti škodljiv. Škodljiv je zato, ker ni niti realen niti resničen. To ni nikjer bolj jasno razpoznavno kot v življenju Aleisterja Crowleya, resnično briljantnega človeka, ki sta ga okultizem in zloraba substanc povsem uničila. Dion Fortune je po drugi strani dosegla velik uspeh kot avtorica del o okulturnih vprašanjih, vendar pa je njeno delo

zavedlo ogromno število ljudi. V zvezi z velikanskim književnim učinkom Alice Bailey pa je mogoče reči, da bi šlo, če bi iz tega velikega kupa knjig izločili to, kar je resnično verodostojno, vse skupaj spravili v eno samo brošuro. Ali je bila Alice Bailey psihik ni mogoče reči z gotovostjo, saj gotovo ni ponudila takšnih dokazov kot je to s svojimi pojavi H.P.B., gotovo pa je, da ni bila šaman. In če so bile njene knjige dejansko kanalizirane, ne pa preprosto povzete iz del Leadbeatra, Besantove, Wedgewooda in Arundalea (in gradiv Ezoterične Sekcije Teozofskega društva, kakor navajajo določeni verodostojni viri, ki imajo vpogled v to gradivo, op.p.), potem vir kanaliziranja gotovo ni bil "Tibetanski Adept," ampak bolj verjetno zbor mrtvih teozofov, teozofov, ki dejansko nikoli niso dojeli ali razumeli, za kaj pri teozofiji dejansko gre.

Metafizika je špekulativna filozofsko-znanstvena raziskava narave realnega in nima prav nobene zveze z "okultizmom," ki nima nič skupnega z realnostjo.

Besede, besede, besede

Ena od stvari, ki sem se jih boleče naučil kot pisatelj, je življenjska pomembnost medsebojnega razumevanja besed. Pomenoslovje (semantika) in jezikoslovje (filologija) sta najbolj pomembna dejavnika, ki lahko, najsi pomagata ali preprečita razumevanje.

Zakaj sem se torej odločil, da bom uporabil naziv “Skupnost humanistov” (Humanist Collective), da bi opisal naključno skupnost ljudi, ki so dobrotniki človeške rase?

Vsakomur, ki je resno prebral moja dela, bi moralo biti jasno, da so komunalnost, komunitarizem in komunizem, po mojem mnenju, povsem negativna in strašno zatiralska vsiljevanja rasti in razvoja človeštva.

Glede na moj status “nadloge” je možno, da sem izraz izbral preprosto zato, da bi razjezil nekatere ljudi. Vendar pa ni tako preprosto. Poskusimo torej opredeliti ti dve besedi, ki ju uporabljam.

“Humanizem” je stvar, ki ima mnogo definicij, vendar pa je ta, ki jo uporabljam jaz, naslednja: popolnoma se namreč strinjam z Grki, da je “pravičen študij človečnosti človečnost,” torej preučevanje narave človeškega stanja in konteksta, v katerem to stanje obstaja. To je zame “Humanizem”.

V celoti umsko odprto preučevanje človeštva in sveta, v katerem le-to živi. Samo po sebi ni niti “za” niti “proti” katerekoli stvari.

Skupina ljudi, ki jih imenujem “Humanisti,” so ljudje, ki so preživeli svoja življenja v poskusu, da bi razumeli človeštvo, njegovo preteklost, sedanost, prihodnost, njegove vzgibe, potrebe in napake. To so ljudje, ki se sprašujejo “ZAKAJ” ljudje počnejo to, kar počnejo. Ljudje, ki se v nekaterih primerih predajajo odkrivanju potreb drugih in ki poskušajo te potrebe zadostiti.

Lahko bi se vprašali, ali so ti ljudje “nesebični”? Ne, oni so “altruistični.” V čem je razlika? No, zame je Altruizem dejanje ali dejanja, ki jih izvedemo zato, ker je to najbolj moder in najbolj produktiven tok delovanja. Ne obstaja nobena takšna stvar kot dejanska “nesebičnost.” Dejansko so na splošno ljudje, ki trdijo, da so “nesebični,” najbolj vase zatopljeni ljudje med nami. Nek altruist išče posebne ali splošne potrebe in jih skuša zadostiti zato, ker zelo dobro ve, da bodo rezultati altruizma zelo verjetno pozitivno učinkovali na njega samega in druge. Povsem jasno je tudi, da to, če zemarjamo ali zapostavljamo določene potrebe, še posebej družbene, pripelje do negativnih učinkov! “Nesebična oseba,” samo-izbrani “Svetnik,” ima težnjo, da naredi več slabega kot dobrega.

Medtem ko mislim, da so ljudje na mojem seznamu na splošno bolj določno individualisti kot večina ljudi (čeprav se sprašujem, kakor veste, če so resnično povsem Človeški), so vseeno skupni rezultati naporov in iznajdb tega, kar bi lahko opisali kot neka “Nezavedna skupnost,” koristili Človeški Rasi kot celoti. Zaradi tega so to neodvisni posamezniki, ki so skupaj večji kot so to individualno, pa čeprav so mnogi od njih izjemno veliki individualisti.

“Nezavedna Skupnost” je stvar, za katero mislim, da predstavlja čisto dobroto, medtem ko je premišljena kolektivnost točno nasprotno. Premišljen kolektiv ali namenska skupnost je zelo zatiralska stvar, ki duši individualno ustvarjalnost.

Kot sem že omenil v mnogih drugih esejih, na svetu ni nič slabšega kot strahovit napor, da bi podredili individualnost nekim sanjam o skupnosti. Rezultat je “Kultura Mravljišča,” ki je lahko učinkovita, vendar pa v celoti zatira človeško ustvarjalnost in izraznost. Ta “potreba po skupnosti” je razpoznavno znamenje gibanja New Age in zato razlog, zakaj tako močno nasprotujem temu gibanju.

Postavlja se torej vprašanje, zakaj sem za svojo “skupino” izbral takšen naziv?

Odgovor je ta, da je obstoj te skupine ustvarjalnih duhov intuitivno zaznalo in/ali odkrilo vse preveč ljudi, da bi se lahko pretvarjali, da je “skrivnost.”

Zakaj pravim “ustvarjalnih duhov”? No, če ste spremljali moje delo, potem veste, da je zame temeljna realnost vsega čutečega življenja duh. Fizično je le začasno in prehodno. Vsa ustvarjalnost je proizvod človeškega (ali nekega drugega) duha. Edina dejanska povezava med posamezniki “Skupnosti” je na nad-fizičnih nivojih zavesti.

Največji problem je torej vrsta izrazoslovja, za katere rabo so se ljudje odločili pri opisu teh posameznikov. Skoraj vsak izraz, uporabljen za opredelitev te skupine ljudi, je povezan z neko vrsto religioznega ali pol-religioznega ustroja verovanja. Zelo velika je bila skušnjava, da bi jih poimenoval “Prinašalci luči,” vendar pa sem intuitivno čutil, da bi to neizogibno vodilo do vseh mogočih vrst kulturnega nesmisla. Zelo me je mikalo, da bi jih imenoval “Prometejci.” In čeprav sem rekel, da jih redno opisujem kot “Platonov Rod,” bi bilo bolj točno, ko bi jih imenoval “Prometejev Rod,” vendar pa tudi v tem primeru tvegamo, da se bo razvil ustroj kulturnega verovanja. Kakorkoli že, Prometej je, kakor vemo, mit, pa čeprav tako kot večina mitov verjetno vključuje neko notranjo realnost.

Očitno je, da sem se skušal izogniti čemurkoli, kar bi lahko vodilo do razvitja konkretiziranega ustroja verovanja.

Prepričan sem, da ste že zaznali, da so to skupino posameznikov različne skupine kot so teozofi in druge okultne skupine poimenovali po različnih

nenavadnih stvareh. Toda tudi to vodi do ogromne količine nesmisla. Samo-izbrani člani “Skupnosti” so očitno daleč od “običajnih” ljudi, in kakor pravim v *Keltskem Vozlu* (Keltic Knot), bi lahko dejansko bili nekaj drugega kot običajni Homo Sapiens, vendar pa nikakor NISO božanski. Prav njih poboževanje me najbolj plaši. Ko je enkrat neka stvar ali oseba proglašena za boga, postane zatiralska. Celotna zgodovina človeške rase to jasno potrjuje.

Na svetu obstaja skupina, ki imenuje to skupino “Služitelji Sveta;” in če vanjo ne vključujejo sami sebe in če je ne istovetijo kot povezane z “Velikim Belim Bratstvom,” potem bi lahko bil to sprejemljiv izraz. Vendar pa ta izraz dejansko namiguje na premišljeno združevanje v delovanju, medtem ko imajo člani skupine, o kateri govorim, sicer lahko slučajno kakšne medsebojne stike, vendar pa NISO premišljena skupina.

Zame je zelo pomembno, da poudarim dejstvo, da je homogenizacija človeške rase nekaj izjemno negativnega. Razlike med različnimi posamezniki so tiste, ki priskrbijo osnovno energijo za človeško napredovanje. S homogenizacijo NE mislim na to, čemur ljudje pravijo mešanje ras. Zame obstaja le ena Človeška Rasa, pri čemer so barva kože in druge majhne razlike zgolj prilagoditve na okolje. Prepričan sem, da ne bo dolgo, ko se bo človeška rasa pomešala v manj določno ločene skupine ljudi, tako da barva kože nima nič skupnega z vrsto individualizma, ki ga skušam promovirati.

Zdi se mi, da so religije, ki so se razvile v človeški družbi, med najbolj krivimi strankami vključenimi v potapljanje individualnosti, kar je eden od mnogih razlogov zakaj nasprotujem religiji.

Od te razprave o naravi skupine bi rad prešel na nekatere učinke, ki jih je ustvarilo delo ljudi te skupine. Želja, da bi dosegli pozitivne rezultate še ne zagotavlja rezultata. Zelo močno sem prepričan, da so imeli ljudje na mojem “seznamu” v mislih korist človeške rase. Toda ljudje, na nesrečo, umirajo. Še bolj na nesrečo pa imajo “privržence,” ki si prizadevajo “izboljšati” njihovo delo. To pa vodi do skrajno negativnih rezultatov. Včasih pa so tudi

njihove ideje, kaj je potrebno za izboljšanje družbe, napačne. Na primer, jaz ne verjamem, da je bil Karl Marx zloben človek, niti ne mislim, da je bil zlonameren. Toda v praksi so njegove ideje naredile veliko škode. To je bilo po mojem zato, ker so njegove ideje temeljile na povsem idealističnih pojmovanjih, brez kakršnekoli osnove v človeški naravi.

Bojim se, da ne obstaja nobena “dobra ideja,” ki se ne bi mogla, če je napačno uporabljena, spremeniti v dejansko zelo slabo idejo. Religija je bila nekoč “dobra ideja”!

Skupnost Humanistov

Kaj je “Skupnost Humanistov”? Ali dejansko obstaja takšna stvar? Oh, da, prav gotovo, vendar pa predstavlja opredelitev, kaj dejansko je, določene probleme.

Skupnost Humanistov je povsem neformalna in ohlapno medsebojno povezana, skoraj v celoti neorganizirana skupina moških in žensk, v relativno enakem razmerju, pri čemer je včasih v njej več prvih, včasih drugih. To amorfno združenje je, kolikor nam je znano, obstajalo že vsaj tri tisoč let pred našo dobo. To ni nobena hierarhija in niti je ne more imeti. Hierarhija je v popolnem nasprotju s ciljem te skupnosti.

Ženske in moški, ki sestavljajo to “skupnost,” imajo zelo obsežno zastavljen splošen cilj, ki je ta, da postane ta svet boljši in bolj prijazen kraj za življenje vseh ljudi, dejansko vseh čutečih bitij. To pomeni zagotavljanje večjega števila priložnosti za svobodo delovanja in gibanja ter za večje število odprtih možnosti in izbir. Torej to, kar je potrebno doseči, je odstranitev vseh ovir, ki so na poti tem svoboščinam. To pomeni, da je bilo prvenstveno delo “skupnosti” postopno zmanjševanje vseh vrst zatiranja. Potrebno je izkoreniniti izvore in vzroke za zatiranje in sovražnosti. “De-

lo” se “odvija že pet tisoč let,” vendar pa verjamem, da se bližamo “svetlobi na koncu tunela.”

Skupnost Humanistov ni povezana z ali pridružena katerikoli vladi ali obliki vladanja, kakor tudi ni povezana z ali združena s katerokoli religijo ali obliko religije. Ker je njen cilj zagotavljanje enakih možnosti in konec zatiranja, kako bi bila potem lahko povezana s kakršnimkoli vladanjem ali religijo, ki sta primarna vira zatiranja in zanikanja priložnosti?

Skupnost Humanistov je v celoti (ali skoraj v celoti) neoprijemljiva skupnost zavesti. “Inkarnirane” (fizične), “ex-inkarnirane” (predhodno fizične) in “dez-inkarnirane” (nikoli fizične) zavesti.

Ali obstajajo kakšne “usposobljenosti za članstvo”? No, da in ne. Med dez-inkarniranimi seveda ne. Kaj pa med inkarniranimi in ex-inkarniranimi? No, obstaja genetska komponenta, ki ima nekaj skupnega z inteligenco in z nadarjenostjo, vendar pa mislim, da gre za več kot to. Toda to, kar je pomembno, je to, da se ti posamezniki rodijo z neizpodbitno spodbudo, da bi izboljšali svet. POTREBA človeka, da bi naredil svet za boljši kraj in delovanje v smeri te spodbude, s poskušanjem, da bi zadostil to potrebo, ga neopazno uvršča v to skupnost.

V skupnosti je mogoče odigrati številne vloge. Inkarnirani člani večinoma služijo kot “katalizatorji boja proti praznoverju,” kar pomeni, da izpodbijajo “status quo,” zahtevajo “izpraševanje avtoritete” ter to, da ljudje preverjajo sami sebe in svoje vzgibe. Vendar pa si skoraj enako število teh ljudi prizadeva najsi dodajati k ali ohranjati znanje in razumevanje znanosti, medicine, same družbe. Dejansko delajo na vseh možnih področjih človeškega prizadevanja in zanimanja, kajti izboljšanje človeškega okolja zahteva vse mogoče vrste vlaganj. Vsi, vsak moški ali ženska, na svoj edinstven in individualen način, pomagajo pri ustvarjanju pomembne in vsebinske spremembe.

Raz-inkarnirani “počnejo to, kar pač počnejo” in zdi se, da v pretežni meri zagotavljajo ravnovesje, vodstvo in navdih. So tovariši in zavezniki vseh

inkarniranih. V to, da obstajajo, sem popolnoma prepričan, izkustveno prepričan. Kakšne so njihove funkcije, širina njihovega delovanja? Nimam pojma. In povsem sem prepričan, da tega ne ve tudi nihče drug.

Skupnost Humanistov NI stvar, ki bi spodbujala v človeku “težnjo po pridružitvi;” dejansko ni stvar, h kateri bi se človek lahko “pridružil.” Človek je njen član, ali pa ni. To, kar dela skupnost še bolj očarljivo, je to, da se velika večina članstva sploh ne zaveda, da ji “pripadajo,” čeprav zanjo zvedo takoj, ko postanejo ex-inkarnirani. To pomeni, da se ne more noben posameznik “odločiti,” da se ji bo pridružil, ali “zaprostiti za članstvo,” kajti koga naj bi zaprosil? Prav tako ne more biti nihče “povabljen,” da bi se pridružil, kajti nihče nima te avtoritete, da bi to odobril. Dejansko v skupnosti sploh nihče nima kakršnekoli “avtoritete”! Član skupnosti človek POSTANE, ko se v toku življenja zavestno ali nezavestno preda ciljem skupnosti. Vključeno ni nikakršno DOSEGANJE, kajti doseganje je preprosto funkcija individualnega ega.

Naslednja stvar, ki se ji želim posvetiti, je to, kaj “Skupnost Humanistov” NI! To niso “Illuminati,” niti “Rožni Križarji,” niti “Mojstri Modrosti” ali “Veliko Belo Bratstvo” (razberite notranji seksizem zadnjih dveh), vendar pa je realnost, ki je porodila te “pravljичne zgodbe.” Mimogrede, te “pravljичne zgodbe” so skoraj v celoti škodljive za človeški razvoj. To pa zato, ker so povsem avtoritarne, hierarhičen ustroj pa je zatiralski. Je tudi tkivo za hinavščino, kar pa je vedno škodljivo.

Posamezniki, ki tvorijo skupnost, niso čarovniki, ki proizvajajo čudeže, in avtoritativne osebnosti, ampak prej samo-zatajevani, skoraj brez-obrazni “garači v vinogradu.” In medtem ko individualno lahko naredijo čudovite stvari, pri čemer nekateri dejansko postanejo svetovno znani in zasedejo položaje moči in vpliva, pa je to vedno zaradi tega, kar so naredili, ne pa zaradi tega, kar so. In ena od njihovih bolj pomembnih funkcij, morda dejansko najbolj pomembna funkcija, je ta, da z veseljem in povsem svobodno delijo to, kar so se naučili, z vsakim, ki se želi učiti.

Izboljšati svet?

Tisti, ki ste že prebrali moj esej o “Skupnosti Humanistov,” veste, da sem trdno prepričan, da je resničen namen obstoja vsakega in vseh od nas ta, da poleg širitve zavesti, ki je relativno samodejna, pustimo za seboj, ko nastopi čas, da zapustimo fizično stran življenja, svet v boljšem stanju od tistega, v katerem smo ga našli.

Miselna naravnost, ki je potrebna za to, da naredimo svet za boljši kraj od tistega, ki smo ga našli, je sama po sebi in sama za sebe življenjsko pomembna širitev, tako zavesti kot zavedanja o združenosti življenja, to je, najbolj pomembnega od vseh dogajanj v življenju.

Tistim, ki članka še niste prebrali, pa želim, poleg tega, da vam toplo priporočam, da ga preberete, povedati to, da je izboljševanje sveta za vsakogar izmed nas najboljši način izrabe našega časa. Potiskanje glave v pesek (ali na neko drugo mesto, ki si ga lahko predstavljam) ter “meditiranje” ali “molitev” prav nič ne prispevajo k temu, da bi svet postal boljši kraj za vsakogar.

Seveda je enako res, da ima predajanje vseh svojih energij pridobivanju bogastva in moči povsem enak učinek kot kontemplacija o svojem popku

- vsaj kar se tiče tega, da bi svet postal boljši kraj za vsa čuteča bitja. Vendar pa mislim, da je pošteno, da povemo, da ljudje, ki norijo v svojem pohlepu po bogastvu in moči, naredijo svetu več škode kot tisti, ki zgolj kontemplanirajo o veličastju svojega jaz-stva. Kajti ti ljudje se predajajo prej “plenitvi” kot pa “molitvi.” Gotovo ne pravim, da ljudje, ki pridobijo veliko bogastvo, ne izboljšajo sveta; nekateri ga pomembno izboljšajo. Toda mnogi ga ne, in ena od stvari, ki je povezana z resnično velikim bogastvom, je ta, da njega lastniki, vsaj tisti, ki ga niso podedovali, težijo k temu, da bi na splošno svet postal precej slabši.

Najboljši način, na katerega lahko ljudje preživijo svoj “odmerjen čas,” je razmišljanje o potrebah in bolečinah drugih in ne o sebi. Premnogi tako-imenovani “duhovni tipi” so pretirano samoljubni in napolnjeni z napuhom, kako “duhovno razviti” so. No, niso, dejansko so duhovni otroci, ali v najboljšem primeru duhovni mladostniki!

V mnogih od svojih esejev sem pogosto pisal o zmotah, ki jih opažam v držih in v dejanjih tako-imenovanih “New Age Skupnosti” in “Okultne Skupnosti.” Ti dve gotovo ne izboljšujeta svet za vsakogar. Njun skupni problem je, kot ga vidim jaz, ta, da se predvsem ukvarjata sami s seboj in s tem, da bi postali njihovi osebni svetovi boljši za njih same. Še slabše pa je to, da premnoge od teh ljudi preprosto zanima le povečevanje njihovega lastnega mnenja o njih samih. Njihov izgovor za to popolno zatopljenost v jih same je ta, da bo svet, ko ga bodo izboljšali za njih same, postal boljši kraj tudi za tiste okoli njih. V to pa nikakor ne verjamem!

Ne verjamem iz zelo preprostega razloga, ker je večina teh ljudi preprosto družbeno nepomembna in zato, ker je zaradi njihove ujetosti v njihove lastne potrebe in hotenja, le malo možnosti, da bodo imeli kakršenkoli dejanski učinek na kogarkoli drugega, razen na svoje neposredne družine, pa še to je vprašljivo. Prvenstven učinek, ki ga imajo ti ljudje na svojo neposredno družino in sorodstvo je namreč ta, da postanejo zaradi njihove popolne samo-osredotočenosti vsi nesrečni.

Drug vidik, ki pači pogled teh ljudi, je pa ta, da težijo k temu, da bi bili neznosno samovšečni in samozadovoljni, zelo podobno kot fundamentalistični kristjani. Enako kot ti nikakor ne prenesejo kakršnegakoli nestrižnjanja. Toda potem je pristop, ki ga imajo ti ljudje do svoje tako-imenovane “duhovnosti,” religiozen in zgolj religiozen.

Ena od najbolj pomembnih zmot, ki jih zaznavam v teh dveh in v religioznih skupnostih na splošno, je ta, da so njihove predstave in pojmovanja o “duhovnosti” strašno škodljiva! Razlog za to mnenje je ta, da je človeška rasa stoletja zelo napačno ločevala duhovnost od fizičnega življenja, kar je dejansko zelo prismojeno!

Če ste prebrali moje mnoge eseje in knjigo, veste, da gledam na “duh” kot na inteligentno in zavestno energijo. Potem prav tako veste, da gledam na zavest/energijo kot na edino resnično realnost. Fizičnost, in vsi njeni aspekti, je preprosto manifestacija domišljije ne-fizične zavesti ali “duha.” Kako je potem v tem primeru “duhovnost” sploh lahko ločena od fizične manifestacije, ki je “življenje”?

Nekdo mi je nedavno pisal, da je za njih pomembna stvar “skrb za eterično,” s čemer so imeli v mislih svojo zavest Virtualne Realnosti. Vendar pa je to res smešno. Dve ne-fizični zavesti, katerih manifestacija je vsako in prav vsako čuteče bitje, ne potrebujeta pozornosti s strani svojega manifestiranega fizičnega izkustvenega daljinca. Kar te osebe dejansko počnejo, je skrivanje pred življenjem in življenjsko izkušnjo, s pretvarjanjem, da so “nad vsem,” kar določno niso.

Celotno samostansko gibanje je popoln primer te vrste zgrešenega pogleda na obstoj. To je ista vrsta sindroma kot so ga predstavljali zgodnje-krščanski “puščavniki,” pri čemer nimam v mislih tiste, ki so sedeli na tečajih. Kajti celoten samostansko-meniški sistem je preprosto ustvarjanje skupnosti puščavnikov. Seveda je meništvo le eden od mnogih pogledov na “duhovnost,” ki dokazuje, da religije dejansko nimajo nikakršnega razumevanja tega vprašanja. Mnogi, mnogi ljudje so mi pisali o raznovrstnih

in različnih “duhovih praksah,” katerim se predajajo, kot na primer reiki, borilne veščine, joga, itd., da bi dosegli “duhovni napredek.” Toda to je jalovo in zaostalo, kajti individualna fizična oblika kateregakoli čutečega bitja je zgolj orodje, ki ga uporablja ne-fizična zavest, da bi si pridobila izkušnjo.

Kaj je točno “duhovni napredek”? To je povsem zmotno človeško pojmovanje procesa, pri katerem so ljudje le “pripomočki za urjenje;” v nobenem primeru niso nadzorni dejavnik. Evolucijska širitev zavesti in zavedanja, za kar gre pri fizični manifestaciji, je nekaj, kar se odvija ne glede na človeška dejanja. Ta so sestavina pri širjenju zavedanja, na pa njegov vzrok. Človeška Bitja niso nepomembna pri širitvi zavesti in zavedanja saj je seveda to cilj manifestacije. Vendar pa človeška bitja niso nadzorni dejavnik v tem evolucijskem procesu in so najbolj gotovo vmesna stopnja v evoluciji in določno ne “končni izdelek.” Najbolj koristna stvar, ki jo lahko naredi človeško bitje, je to, da čim bolj ko je mogoče poveča svoje znanje in zavedanje, kajti s povečanjem znanja in zavedanja prihaja povečanje razumevanja, te stvari pa naredijo fizično osebnost in njeno “telo” za boljši nosilec za namen poneskončenja zavesti in zavedanja.

Stoletja je bila najbolj smešna predstava, ki jo je posedovalo človeštvo, zamisel, da je človeštvo gorišče obstoja. Je vse prej kot to. Protagoras iz Abdere je rekel, da Človek NI merilo vseh stvari! Človeška vrsta je zgolj ena od mnogih stvari.

Evolucija Zavesti je stvar, ki se odvija ne oziraje se na dejanja ali misli katerihkoli čutečih bitij. Dokler ljudje tega ne bodo spoznali in v celoti dojeli to zamisel, bodo še naprej igrali ego igre z idejo o “napredovanju” kot vzgibu ter sebi in vsem drugim povzročali precej škode. Človeštvo ni končni izdelek evolucije, kar pa je mogoče bolje opisati z metaforo, pri kateri je obstoječe človeštvo v istem odnosu do svoje bodoče usode kot je gosenica do metulja.

A spregovorimo sedaj nekoliko o “Izboljševanju Sveta.” Z lahkoto je mogoče ugotoviti, da so Platon, Sokrat, Cicero, Francis Bacon, Benjamin Franklin, Marie Curie, William Roentgen, Tomas Edison ali Jonas Salk (ameriški biolog in zdravnik) naredili svet za “boljši kraj;” vendar pa, kaj lahko naredijo ljudje, ki niso geniji? Odgovor je zelo pomemben.

Jaz mislim, da lahko z vso pravico domnevamo, da globoko v sebi vsak človek ve, kaj je pravilno in kaj napačno. Ne gre za “moralnost” utemeljeno v religiji, ampak za to, kaj je dejansko pravilno in napačno v odnosu do življenj okoli njega. Če človek izkorenini vsako pobožnjaštvo, sovraštvo in pohlep, bo boljši človek in vzgled za druge. Poglejmo tri običajne ljudi, Viola Liuzza, Andrewa Goldmana in Michaela Schwernerja (borce za državljanske pravice). Bili so belci in zato pripadniki dominantne družbene skupine s popolnoma varnim in udobnim življenjem, pa so vendar zapustili to udobje in varnost ter se podali v Alabamo in Misisipi, kjer so vsi trije izgubili življenja v poskusu, da bi omogočili boljše življenje ljudem, na katere so bili vezani le kot soljudje. Umrli so, in to na precej neprijeten način, vendar pa so naredili svet za precej boljši kraj od tistega, v katerem so živeli.

Gotovo je daleč od tega, da ne bi mogel nek človek, ne glede na to, kako “običajen” ali “nepomemben” je, spremeniti stvari že preprosto tako, da vstane in se vpiše med tiste, ki branijo pravice drugih. Vsakdo lahko pokaže na pobožnjaštvo in sovraštvo, ko ga vidi ali sliši zanj. Če bo dovolj ljudi glasno zahtevalo, da se te stvari ustavijo, potem bodo spremenili te stvari in jih morda povsem izničili. Medtem ko je rasizem med nami še prisoten, pa se gotovo ne “krepi.” V zahvalo ljudem, ki so podobni omenjenim trem, je rasizem sedaj stvar, ki bi jo ljudje radi prikrili. Isto velja za anti-semitizem ali za sovraštvo do Judov. Še vedno obstaja, v precejšnji meri, in vsakdo, ki pravi, da ne, je norec. Toda ljudje, ki so “sovražniki Judov,” se morajo pretvarjati, vsaj v javnosti, da ne čutijo tako kot čutijo. Ni več družbeno sprejemljivo biti rasist ali sovražnik Judov. Za enkrat še ni, pa vendar že postaja družbeno nesprejemljivo biti homofob. Do teh sprememb so pripeljali napori tisočih in tisočih popolnoma “običajnih” ljudi. Ironija je,

da so v vseh treh primerih bili prav izpadi rasistov, sovražnikov Judov in homofobov tisti, ki so zelo pomagali ljudem, ki so si tako vztrajno prizadevali narediti konec tem stvarem.

Umor Matthewa Shepherda (homoseksualnega ameriškega študenta) se ne bi smel zgoditi, toda popolna grozovitost te smrti je povzročila, da so ljudje, ki ne bi nikoli pomislili na to, zahtevali, da se to zaustavi! Isto se je zgodilo v primeru umorov Viola Liuzza, Andrewa Goodmana in Michaela Schwernerja. Nenadoma so bili rasisti jasno izpostavljeni kot pobesnele zveri, kar so dejansko bili, tako da morajo sedaj skrivati svoja čutenja.

Seveda so to skrajni primeri in ni vsak pripravljen sprejeti mučeništvo, vendar pa to še ne pomeni, da dobro misleči ljudje ne morejo ustvariti pomembnih sprememb v svetu okoli njih. Če si ogledate probleme, ki sem jih omenil v svojem (še nedokončanem) nizu člankov o “psihopatski družbi,” boste videli, da dobro misleči, povezani ljudje lahko očitno opravijo velikansko delo, da bi se te stvari končale.

Vsak, ki ima dober namen, lahko naredi vsaj eno stvar, in sicer, da zmanjša jezo, ki tako prevladuje v vseh naših skupnostih. Poglejmo na nedavne proteste proti “globalizaciji.” Protesti, s katerih večino vidikov se strinjam, so bili znani po svoji nenadzorovani sovražnosti in nasilju. Toda, kako naj na to gledamo kot na odgovor na problem, ki obstaja zgolj kot del planetarne evolucije? “Globalizacija” je, ko bo osvobojena pohlepa, ki jo sedaj poganja, začetek konca nacionalizma, ki je ena od dveh največjih nadlog človeštva. Nacionalizem nima svoje dobre strani, v nasprotju z drugo nadlogo, Religijo, ki ima vsaj nekaj koristnih strani.

Miroljuben protest je zelo dober odgovor na stvari, s katerimi se človek dejansko ne strinja, medtem ko je nasilen protest slabši od stvari, ki se jo napada.

Kot družba se mora populacija tega planeta upreti nasilju vsake vrste in za kakršenkoli namen. Ne obstaja nobena takšna stvar kot je opravičeno nasilje, in čeprav so včasih vojaške akcije morda potrebne, pa ne obstaja no-

beni takšna stvar kot “pravična vojna,” vsaj ne z ozirom na miroljuben razvoj človeške družbe.

Če pogledamo na nemško vprašanje in nacistične načrte, potem je bila druga svetovna vojna povsem nepotrebna stvar, vendar pa se ne bi smel nihče sprenevedati, da je bila to “pravična vojna.” Na obeh straneh so umrli številni nedolžni ljudje. Glavna razlika je bila v tem, da so se Nemci spustili v premišljeno dejanje genocida, ko so brutalno in tako učinkovito pobili ogromno število ljudi, zaradi njihove rase, religije in politične usmerjenosti ali države. Enako ni mogoče zanikati, da so zavezniki med vojno ubili veliko število ne-vojakov, ali kakor radi rečemo “nedolžnih civilistov.” Bilo je kruto in morda kontra-produktivno, vendar pa to ni bil genocid. Zavezniki so na to gledali kot na kirurško operacijo, ki naj bi odstranila rak nacizma iz telesa politike.

Druga stvar, ki bi ji morali ljudje tega planeta ugovarjati, so stalne laži vlad in medijev. Ljudje morajo zahtevati, da so natančno in celovito obveščeni, morajo zahtevati informacijo, ki ne bo predstavljena kot zabava. Zahtevati morajo informacijo, ki ne bo predstavljena s kratkimi “udarnimi gesli,” ampak bo popolna. Zahtevati morajo, da senzacionalizem nadomesti uravnovešeno poročanje. To pa verjetno pomeni odstranitev vzgiba dobička iz medijev, ki prinašajo novice, kar pa ni tako “nepošteno” kot se trdi. Javnost je lastnik zračnih valov in ima zato pravico zahtevati, da so uporabljeni za izboljšanje družbe in ne za dobiček nekaj medijskih mogotcev.

Z lahkoto bi lahko nadaljeval z naštevanjem tovrstnih problemov, vendar pa se mi zdi, da so te stvari splošno znane. To, kar potrebujemo, je splošna odločenost, da bomo v zvezi s temi stvarmi nekaj naredili, zato da bi ta naš svet postal boljši kraj za vse!

Šamanizem in “služenje”

Medsebojni odnosi med fizičnimi posamezniki, to je ljudmi, šamani in študenti šamanov in tistimi, ki niso ne-človeški in ne-fizični.

Mislím, da lahko varno rečem, da se večina, če že ne vsi ljudje, ki redno obiskujejo moje poizkusne šamanske obrede, zaveda, da med temi obredi vzpostavljamo stike, tako kot posamezniki in kot skupina, z inteligencami, ki so določno drugačne od nas samih, tako posamezno kot skupinsko.

Včasih je seveda povsem mogoče, da imamo opravka z vidiki neke posamezne osebnosti, včasih pa s tem, kar bi verjetno lahko najboljše poimenovali projekcije osebnih pričakovanj ali fantazij, vendar običajno te razlage ne ustrezajo in je povsem jasno, da imamo opravka s povsem zunanjimi inteligencami. Gotovo je to res pri večini našega dela povezanega z zdravljenjem, še posebej z “zdravljenjem na daljavo.” Zaradi tega mislim, da je nastopil čas, da se nekoliko pogovorimo o naravah, identitetah in o “stopnjah” različnih “duhov” (ali imate kakšen boljši predlog za njih poimenovanje), s katerimi imamo opravka pripadniki “The Cubic Circle,” in o naših zamislih ter predstavah o njih, o njihovih naravah, o njihovih pričakovanjih glede nas in o naših glede njih, ter končno o njihovih zahtevah glede nas in o tem, kaj lahko mi upravičeno pričakujemo od njih.

Preko dolgega razpona človeške zgodovine, smo ljudje, navkljub pogosto ugotovljenem dejstvu, da je njihova notranja realnost povsem duhovna in le na videz fizična, v celoti napačno zaznavali naravo bolj naprednih duhov, ki smo jih poimenovali "bogovi;" religije, ki niso bile tako arogantne, da bi se imele za monoteistične, pa tudi "boginje." Izraz arogantni za opis monoteistov uporabljam zato, ker so zagotovo med najbolj arogantnimi ljudmi, pri čemer ta aroganca izhaja iz moškega šovinizma, saj monoteisti niso nikoli opisovali svojega Boga kot "njo." Celo, ko so vladali matriarhati in so boginje zasedale najvišje mesto, niso nikoli zanikali tudi obstoj "Boga." Edini ljudje, ki se zato približujejo točni razlagi, so panteisti, ki menijo, da so vse stvari enako "Bog."

Ljudje so vedno zaznavali in opredeljevali svoja božanstva v luči svojih lastnih zaznav. Človeška rasa je vedno ustvarjala svoja božanstva po lastni podobi. To je drža in predstava, ki je popolnoma zgrešena. Ne le delno zgrešena, ne le napačno razumevanje, ampak pojmovanje, ki je popolnoma napačno! V tem smislu, da so skoraj vse religije človeštva, tako pretekle kot sedanje, menile in še vedno menijo, da ne obstajajo nobena "božanstva," **DA NE OBSTAJAJO NOBENE TAKŠNE STVARI KOT SO "BOGOVI" ALI "BOGINJE."**

Ti izrazi zato predstavljajo in vsiljujejo nepremostljive ovire med ljudmi in takšnimi bitji. Dejansko pa ni nobenih takšnih ovir, nobenih tovrstnih ovir. Ljudje zaradi svojega naravnega ukvarjanja, tako s svojim fizičnim telesom kot s svojim družbenim okoljem, težijo k temu, da bi razmišljali v mejah hierarhičnosti. Na nivoju fizičnih realnosti to seveda temelji na izkustvu in je povsem utemeljeno. Vendar pa nikakor ni utemeljeno na ravnih nad-fizičnih realnosti!

V NAD-FIZIČNIH REALNOSTIH NE OBSTAJA NOBENA HIERARHIJA. EDINE RAZLOČEVALNE ZNAČILNOSTI ENTITET, KI OBSTAJAJO V NAD-FIZIČNIH REALNOSTIH, SO: HITROST NIHANJA SINUSOID VALOVANJA DELCEV, KI DOLOČAJO POLJE SILE, KI JE NJIHOVA RESNIČNA REALNOST, IN, SORAZMERNO S TO HITROSTJO

NIHANJA, OBSEG NJIHOVE ZAVESTI IN NESKONČNA ŠIRINA NJIHOVEGA ZAVEDANJA.

Edina realna razlika, ki obstaja med fizičnimi bitji in ne-fizičnimi bitji ali “duhovi” leži v kakovosti energij, ki tvorijo polja-sile, ki so edina resnična realnost obeh razredov bivanja. V tem, kar bi morda najbolje opisali kot “Višje Realnosti,” je vsak center zavesti najbolj opredeljen kot “svetloba.” Večina človeških bitij, ne pa vsa, so medle sveče, medtem ko so duhovi svetlejšje sveče, medtem ko so nekateri duhovi in nekateri ljudje takšni, da bi ji lahko primerjali s halogenimi lučmi. Te razlike je mogoče pojasniti preprosto s hitrostjo nihanja znotraj energijskega polja.

Tista ne-fizična bitja, ki jih zaradi moči njihovih energijskih polj človeštvo zmotno in neumno imenuje “angeli” ali “božanstva” (različnih tipov in etničnosti), se od drugih ne-fizičnih entitet razlikujejo le po obsegu svojih dojemanj in zavedanja. Ker je ta zavest utemeljena na hitrosti nihanja valovanja delcev energijskega polja, jih to individualizira, kakor tudi narava njihovega energijskega polja in magnetna aura, ki določa to polje. Te entitete niso “božanske,” vsaj ne v tem smislu kot ta izraz razume človeštvo, ampak so v približno enakem odnosu do človeštva kot je človeštvo do nižjih občutij, imenovanih “elementali.” Niso “boljša,” ampak preprosto drugačna; in zaradi te drugačnosti objavljajo moči in zmožnosti, ki jih človeštvo ne zmore.

TE MOČI IN ZMOŽNOSTI NISO DOSTOPNE ČLOVEŠTVU, NE ZATO, KER BI BILO ČLOVEŠTVO NEKAKO PODREJENO, AMPAK ZATO, KER JE ČLOVEŠTVO UJETO V FIZIČNOST IN NE MORE OBJAVLJATI MOČI IN ZMOŽNOSTI, KI NE OBSTAJAJO NA NIVOJU FIZIČNIH REALNOSTI.

Med našim delom raziskovalnega obreda raznovrstne identitete naslavljamo z “Bogovi” in “Boginjami” ter “Orisami.” To istovetenje uporabljamo le zaradi prikladnosti in zelo si želim, da bi našli neko bolj primerno poimenovanje. V vesolju ni nobene stvari, ki bi dejansko ustrezala človeš-

kim pojmovanjem o božanskosti, ki so navsezadnje zgrešena in prezirljiva. Obenem pa tudi škodijo posameznim človeškim bitjem. V istovetenju samega sebe z neko vrsto “pristnega prijatelja” božanstva je vse preveč je priloženosti za škodljivo ego povelečevanje.

Nek drug problem, ki je vključen v napačno identifikacijo višjih nivojev duhovnega bivanja, je ta, da v procesu njih prilagajanja omejenemu in omejujočemu človeškemu pojmovanju ne uspemo razkriti kako omejeno le-to dejansko je. Entitete ali centri duhovne zavesti, ki jih istovetimo z božanstvi, so mnogokrat, če že ne večinoma, neskončno onstran poenostavljenih in otročjih človeških pojmovanj božanskega. Človeška pojmovanja “božanskosti” so običajno tako zgrešena, da je že sama ideja postala skrajno negativna in škodljiva.

Kaj pravzaprav počnem, ko kot vodja in učitelj skupine istovetim ta ali oni duh z “Artemis” ali “Gaio” ali “Cernunnosom” ali “Oshunom” ali “Yemajo” ali nekaterim drugim te vrste? Kakor to vidim jaz, istovetim esenco duhovnih energij, s katero smo v stiku, z najbolj znanim primerom teh energij, ki si ga lahko zamislimo; in celo ta “znan primer” je disneyjska karikatura dotične entitete.

Vendar pa bi rad v zvezi s tem podal pomembno opombo. Zadnjih dvesto petdeset tisoč let človeške evolucije (ali še precej več, če so zadnji preračuni in odkritja točna, in verjamem, da so) je človeška rasa ustvarila različne stvari, ki jih je morda mogoče najbolje opisati kot “miselne oblike” na ne-fizičnih ravneh. Te “miselne oblike” predstavljajo vidike človeške čustvene in intelektualne vneme in dejansko obstajajo na relativno nepovezan način na ne-fizičnih ravneh. Prevzele so takšne oblike kot “Jezus Kristus,” “Devica, Mati in Krona,” “Vsemogočni Oče,” pa tudi kot “Angeli” in “Deve” ali katerokoli obliko človeške fantazije v vsej množici kulturnih kontekstov. Duhovi vseh mogočih stopenj, “visokih” ali “nizkih,” lahko uporabijo takšne miselne oblike, in tudi jih, v svojih odnosih s fizičnimi umi. To je tisto, kar dela medsebojne odnose med človeškimi duhovi tako zelo nevarne za ljudi. To je tudi razlog, zakaj je vsak verodostojen duhovni učitelj

v človeški zgodovini odločno opozarjal svoje privrženca na “pravilno razlikovanje.” To je razlog, zakaj mislim, da je najbolje, če govorimo o duhovih, s katerimi imamo opravka, zgolj kot o “duhovih” ali “duhovnih vodnikih” in pustimo ostalo pri miru.

Egipčani so imeli, vsaj na začetku svoje kulture, izjemno natančen pogled na napredne duhovne centre zavesti. Imenovali so jih “Netri,” kar pomeni - če poskušam po svojih najboljših zmožnostih prevesti ta izraz v sodobni jezik - da je vsak od njih predstavljal posebno bistvo realnosti. To je razlog, zakaj so bila egipčanska božanstva predstavljena v tako groteskni obliki. “Živalska prvina” je simbolizirala vidik narave, ki jo simboliziral/objavljal določen Neter. Mi, kot posamezniki in kot skupina ljudi, eksperimentiramo s šamanizmom in šamansko metodologijo zato, da bi odkrili kontekst, ki bo primeren za življenje v 21. stoletju.

KAR JE BIL ŠAMANIZEM V PRETEKLIH DRUŽBAH JE SICER ZANIMIVO, VENDAR PA NI PRIMERNO ZA VESOLJSKO IN RAČUNALNIŠKO DOBO ČLOVEŠTVA.

Bistvena realnost šamanizma je “govor duha.” Šamani vzpostavljajo most med fizičnimi in duhovnimi bitji. Ljudje so realni, duhovi so realni, in ne glede na to, kako jih imenujemo, oni obstajajo. ONI OBSTAJAJO POVSEM NEODVISNO OD TEGA, KAKO JIH ZAZNAVAJO LJUDJE. Niti približno niso človeški ali podobni človeku. Medtem ko je povsem verodostojna trditev, da so duhovi naši ustvarjalci (vsak človek je manifestacija nekega nesmrtnega duha), pa določno niso naši “Mojstri.”

Ker so te entitete to, kar so, z njihove strani ne bo mogoče slišati, ne glede na to, kaj lahko “rečejo,” nobene presoje - v obsojajočem smislu besede presojati - niti ne želijo narediti karkoli drugega kot le koristiti človeštvu. NJIHOV EDINI CILJ JE DVIGNITI ČLOVEŠTVO NA NJEGOV LASTEN NIVO, PRI ČEMER KAZNOVANJE NIKAKOR NI DEL PROCESA DVIGA. Če morajo v tem procesu pomoči včasih pokazati na področja v človekovih dejavnostih in obnašanja, ki jih je potrebno izboljšati, to ni v

neodobravajočem smislu, ampak zgolj v smislu pomoči. Človek ni bil, razen s strani družbenega kaznovanja, ki ga določajo zakoni in delovanja družbe, še nikoli “kaznovan” z nad-fizičnih ravni.

Na fizičnih ravneh mnogovrstnih realnosti obstajajo zakoni in sodišča in zapori, kamor gredo “kaznovani,” ki prekršijo človeške zakone. Na ne-fizičnih ravneh realnosti je večina od tako-imenovanih “kaznovanj” (in vedite, da govorimo o posmrtnem povračilu) samo-zastavljenih in verjetno nepotrebnih. “Kar je storjeno, je storjeno in tega ni mogoče spremeniti;” če to ne bi bilo v celoti resnično in če bi posmrtno kaznovanje lahko spremenilo to, kar je bilo storjeno, potem bi bilo lahko takšno kaznovanje dejansko koristno. Toda posmrtno kaznovanje ne spreminja tega, kar je bilo storjeno, in tako duh, in tisti, ki živijo le v duhu, gledajo na človeške posle in napake v povsem drugačni luči kot ljudje sami. To je razlog, zakaj sta kaznovanje in povračilo pojmovanji, ki nimata prav nikakršnega pomena na drugi strani življenja. V ne-fizičnih realnostih je ustrezno povračilo popolna samo-uresničitev človekovih lastnih napak in narava učinkov teh “napak.”

Evolucijsko napredni centri duhovne inteligence, ki jih moramo zaradi pomanjkanja boljšega izraza imenovati “Božanski,” niso na noben način podobni ljudem. Dejansko so vsa duhovna bitja, od najbolj osnovnega elementalnega centra prisotnosti do najvišjih nivojev razvite občutljivosti, prvenstveno in v celoti ne-fizična. Ta ne-fizičnost zato, kar se tiče njih, opredeljuje vsa fizična razglabljanja za nična in prazna.

Po drugi strani pa ljudje pričakujejo, da bodo njihova božanstva od njih hotela stvari, ki so povezane le s fizičnim. Ljudje menijo, da božanstvo zahteva od človeštva “žrtvovanja” različnih vrst in strogosti. Duhovniki in drugi, ki so iz religije ustvarili “poklic,” tako za moške kot ženske, so vedno poglobljali to povsem napačno tolmačenje, kajti to je zagotavljalo duhovščini skoraj neomejeno moč.

Duhovščina v celoti pripada, z eno samo povsem ne-človeško izjemo, človeštvu; ni božanska. Duhovniki in duhovnice nastavlja človeštvo, in na nesrečo se še bolj pogosto nastavljajo sami, da bi posredovali med človeštvom in božanskim. Na nesrečo človeške rase duhovniki in duhovnice, ki niso šamani, nimajo nikakršne višje izkušnje ali večjega znanja o božanskem od svojih soljudi. Zato je jasno, da nimajo nikakršne pravice, da bi karkoli narekovali soljudem na osnovi predpostavke, da so poučeni glede “volje Bogov.”

Po drugi strani pa šamani (in rad bi razjasnil, da le-ti niso tista “izjema,” ki sem jo omenil v prejšnjem odstavku), glede na svojo starost in na nivo intelektualne in duhovne evolucije, ki jo predstavljajo, dejansko niso povsem del človeštva, ampak v veliki meri del ne-fizičnega kraljestva.

To, kar sledi, vam predajam pri polnem zavedanju, da je resnično! NOBENA ENTITETA, KI PRIPADA NAPREDNEMU NIVOJU EVOLUCIJE IN BI JO ZARADI TEGA LAHKO OPREDELILI KOT “BOŽANSKO,” NI NIKOLI POTREBOVALA ALI ZAHTEVALA OD ČLOVEŠTVA KAKRŠNOKOLI VRSTO “ŽRTVOVANJ.”

Na kaj mislim, ko pravim “žrtvovanja”? No, najbolj očitna stvar je odvzeti neki živi stvari življenje med nekim obredom. To vam pravim v zvezi z žrtvovanjem živih stvari. Nikoli v vsej zgodovini človeškega obstoja na tem planetu niso duhovne entitete zahtevale od človeštva žrtvovanje živega bitja! NIKOLI, NIKOLI, NIKOLI! Žrtvovanje živih stvari je bilo vedno preprosto eden izmed strahovitih zločinov človeštva zoper lastno človečnost. Tovrstno žrtvovanje ni nikoli utemeljeno, nikoli upravičeno, nikoli nenevarno, nikoli opravičljivo. Tovrstno žrtvovanje proizvaja v človeški družbi le negativne rezultate. ŽRTVOVANJE ŽIVLJENJA, NE GLEDE NA TO, ALI GRE ZA ŽIVLJENJE ČLOVEKA ALI ŽIVALI, JE BOLJ IZPRIJENO IN IZPRIJAJOČE KOT JE LAHKO KAKRŠENKOLI SPOLNI AKT.

Vendar pa obstajajo še druge vrste žrtvovanj; ta so dobro predstavljena z zaobljubami k revščini, častitosti in poslušnosti katoliške in budistične

duhovščine. Vendar pa te stvari niso nič bolj utemeljene kot katerekoli druge.

Vsak, ki to bere, ima na voljo duhovni potencial, kar ni nekaj posebnega, ker ga ima na voljo vsak. Morda bi bilo zato bolje, ko bi rekli, da ni vsak zgolj potencialno duh, ampak neizogibno duh! Nekateri med vami, ne pa vsi, so potencialni šamani. Nekateri med vami so sami po sebi zdravilci. Skupina "Parascience" in njeni člani so bolj kot karkoli drugega iskalci poti, ki puščajo za seboj običajno, znano in udobno ter se podajajo v ospredje v poskusu, da bi označili novo področje v skoraj neznanem kraljestvu. V svoji dolgi zgodovini je človeška rasa vedno imela svoje iskalce poti; to biti pa ni najbolj prijetna stvar. Predvidevam, da se sprašujete, kaj ima vse to, kar pripovedujem, skupnega z vami kot članom ali zgolj bralcem te spletne strani?

Če hipotetično sprejmete idejo, da ste lahko šaman, kakšno žrtvovanje bi potem od vas zahtevalo kraljestvo duha? Le eno, ki pa ni egocentričnost ali osredotočenost v samega sebe. Kot šaman/ šamanka, ali kakorkoli se bo že to imenovalo v letih pred nami, morate veliko bolj skrbeti za druge kot za sebe. V vrstah iskalcev poti ni prostora za zatopljene same vase in za ukvarjajoče se s samim seboj. Zatopljenost v samega sebe je potrebno preseči in nadomestiti z osredotočenostjo na druge, kar preprosto pomeni, da vas mora resnično globoko skrbeti za in posledično voditi, pomagati in zdraviti soljudi na tem planetu na altruistični način.

To ni nekaj, kar bi bilo dejansko izbira. Če je človek zdravilec, in zdravilci se rodijo, ne pa postanejo, potem mora zdraviti, sicer ga bodo sicer omejevale energije raztrgale. V zdravljenje ni vključeno popolnoma nobeno žrtvovanje. Zdravljenje je dejanje radosti in pri zdravljenju je človek vedno zdravljen. Roditi se kot zdravilec je dejansko zelo velik blagoslov, vendar pa se lahko, če je človek zatopljen v samega sebe, hitro spremeni v prekletstvo!

Vendar pa ne pozabimo, zdravljenje je možno na mnogih ravneh in skoraj vsako človeško bitje je s pet minut urjenja sposobno duhovnega zdravljenja te ali one vrste, pri čemer ne obstaja nobena vrsta posebnih usposobljenosti. Šamansko zdravljenje pa je po drugi strani neka povsem druga stvar. Oseba, ki je blagoslovljena/prekleta s sposobnostjo šamanskega zdravljenja, mora zdraviti in je pri tem seveda zdravljena, medtem ko neka običajna oseba, brez posebne nadarjenosti za zdravljenje, lahko poskusi z zdravljenjem ali pa ne, če je za to motivirana ali pa ne. Šaman pa, zaradi zgoraj navedenega razloga, dejansko nima izbire.

Običajni ljudje se lahko, z urjenjem, po volji vključijo v ali izključijo iz zdravljenja, ki so ga sposobni, medtem ko so pri šamanu, ki je zdravilec, energije stalne in so, če jih ne usmerja navzven k sprejemniku, omejene na zdravlilčevo telo, ki lahko vsebuje, tako kot vsaka posoda, le določeno količino energije, tako da neuporabljene zdravlilne energije raznesejo posodo. To je razlog, zakaj zdravljenje opisujem kot blagoslov/prekletstvo - ta zmožnost je blagoslov tedaj, ko je v uporabi, in prekletstvo tedaj, ko je zatrta. To velja tudi za zelo napredno šamansko zmožnost, empatijo, vživeljanje v drugega. Toda empatija se zdi, četudi je za človeka zelo velik blagoslov, bolj kot trajno prekletstvo, pri čemer človek glede nje uporabe dejansko nima na voljo prav nobene izbire.

Mi živimo v vesolju, v katerem je njegova fizičnost najmanj realna stvar, pri čemer pa zahteve do vas vseh niso nikoli fizične, nikoli boleče (vsaj ne bi smele biti, če so vaše prioritete urejene). Duhove zanima le tisto najbolj notranje v vas.

Naslednje žrtvovanje se imenuje "celibat" ali "deviškost." Noben duh na nivoju, o katerem bi se lahko strinjali, da je "božanski," ni nikoli zahteval takšno škodljivo žrtvovanje s strani tistih, ki so povezani s tem duhom. Slišimo lahko govoriti o deviškem aspektu Boginje in res je, da so obstajale v zgodovini človeške rase svečenice, ki so ostale celo življenje device, vendar pa je bilo to na podlagi lastne odločitve in ne na podlagi zahteve Device. Boginje lova ali Deviške Boginje, ki so zgolj miselne oblike, ki so jih

ustvarili ljudje, zahtevajo čistost videza, drže in namena. Toda to nima nič skupnega s kakršnokoli vrsto deviškosti ali “spolne čistosti,” kar je koncept brez kakršnegakoli pomena.

EDINI REZULTAT CELIBATA SO NEVROZE IN PSIHOZE! ČLOVEŠKA SPOLNOST NIMA NIČ SKUPNEGA Z DUHOVNOSTJO, AMPAK ZGOLJ S ČLOVEŠKIMI ČUSTVENIMI IN FIZIČNIMI POTREBAMI.

Vidik šamanstva, za katerega čutim, da bi ga bilo potrebno posredovati, ne zgolj članom te skupine, ampak tudi človeški rasi kot celoti, je preprosto dejstvo, da je narava človeške realnosti, narava človeškega stanja, realnost zgolj navidezno. Notranja realnost celotne občutnosti je popolnoma nefizična. Z eno samo izjemo izkustvene narave navidezne realnosti in s prispevkom, ki ga fizične realnosti prispevajo k tej izkušnji, je fizičnost v večini noma nepomembna za kraljestva duha.

Vsak od vas je začasen izkustven modul popolnoma nesmrtni, razvijajoče se inteligence. Vi ste tudi, vi sami, vrojeno nesmrtno jedro linije razvijajoče se občutnosti, ki je bila na novo ustvarjena za vaš obstoj. Neko energijsko polje, ko je enkrat ustvarjeno, pa za veselje ni nikoli več izgubljeno; vsak od vas pa je energijsko polje. Zato ste manifestacija nesmrtni inteligence, vendar pa ste obenem tudi v procesu nastajanja nesmrtni inteligence. Fizičnost je dolgoročno skoraj brez pomena, tako da sta žrtvovanje in samozatajevanje, ne le nesmiselna, ampak tudi nepotrebna in škodljiva.

Upam, da vam je ta kratek pogovor nekoliko pomagal pri vašem iskanju poti in oblikovanju vaše drže nasproti tem učenjem.

Nemirna civilizacija

Težko bi rekli, da je izjava, da je planetarna civilizacija na tem planetu trenutno nemirna, pretirana. Da je temu tako, ve vsak, in res vsak. Toda, zakaj je temu tako, je precej manj jasno.

Ta planet ima trenutno skoraj sedem milijard prebivalcev, tako da se z mojega zornega in zornega kota tistih, ki ga delijo z mano, zdi, da ne obstaja, razen tistih, ki se ne zavedajo drugega kot le svojih trenutnih živalskih želja in potreb, katerakoli inteligenca, ki trenutno živi na tem planetu, ki ne bi čutila notranjega neugodja in osebne ogroženosti zaradi jasno zaznavnih odvijajočih se sprememb, sprememb na skoraj vseh področjih, ne samo v človeški družbi.

Vse preveč ljudi pripisuje to nestabilnost prihodu tretjega tisočletja. Trenutna nestabilnost, vse od vlad do vremena, nima nič skupnega s prehodom v novo tisočletje, vendar pa vse s točko obrata v planetarni evoluciji.

Ker je nujno, da se gibljemo v okviru medsebojno razumljene paradigme, predvidevam, da bi moral opredeliti, na kaj mislim “s točko obrata v planetarni evoluciji.” Opazili boste, da ne bom uporabil nobenega izrazo-

slovja, ki bi ga bilo mogoče kakorkoli istovetiti s tistim “teozofije,” “astrologije,” “okultizma” ali “metafizike.”

Zgodovina teozofskih društev se je izkazala za neprecenljivo lekcijo za tiste med nami, ki se ukvarjamo s tem, da bi se teozofsko poslanstvo izpolnilo. Med zadnjima dvema ali tremi desetletji sem, skupaj s tistimi, s katerimi sem povezan, presodil, da je zgodovinsko dokazano, da takšno izrazoslovje vse preveč lahko namiguje na “religiozno interpolacijo” in da je religija sama po sebi v celoti nekaj negativnega. Zato bom uporabljal jezik znanstvenih kozmologov, ljudi kot je na primer Steven Hawking.

Prva točka, ki jo želim razjasniti, je ta, da “planetarna evolucija,” ki je zapleten vidik “kozmične evolucije,” nima nič skupnega z “darwinistično evolucijo.” Darwinistična evolucija ali “naravna selekcija” (preživetje najbolj usposobljenih) obravnava zgolj spremembe oblik zaradi genetske selekcije. To je povsem materialističen pogled, vendar pa povsem utemeljen zorni kot, ki obravnava fizično evolucijo vseh živih stvari zaradi sprememb v okolju. To preprosto pomeni, da se žive stvari razvijajo v smeri, ki zagotavlja preživetje, pri čemer, tiste, ki povečajo verjetnost preživetja, ostajajo, medtem ko tiste, ki ga zmanjšujejo, izginejo. Toda to je le fizična evolucija in je pomembna zgolj znotraj lastnega konteksta. Znotraj tega konteksta je seveda ključna.

Kozmična evolucija, o kateri govorim, pa ima le malo, če sploh kaj, skupnega z materialno ali fizično evolucijo. Kozmos, v katerem obstajamo, je prostor za evolucijo zavesti in njene osnovne sestavine, zavedanja. Kozmos je združeno polje energije in fizične stvari niso bistveni del te realnosti. Fizična realnost, ki je manifestacije energije, ki je realnost, je na več načinov skoraj povsem nebitvena za to realnost. Fizičnost je skoraj povsem “nerealna,” kajti vse, kar jo tvori, je mogoče opisati kot delce energije, ki jih povezuje sila nihanja sinusoidne krivulje valov energije, ki niha v neskončnem številu hitrosti nihanja. Fizična “stvar” je preprosto polje sile energijskih delcev v relativnem zastoju. Hitrost nihanja valov sinusoidne krivulje določa naravo “stvari,” najsi je ta čuteča ali ne in koliko čuteča je,

ali bolje, stopnjo občutenja, ki jo objavlja. Kajti občutenje ali zavedanje obstaja v skoraj neskončno velikem številu stopenj občutenja. Najbolj osnovna oblika občutenja je preprosto zavedanje lastnega obstoja in obstoja potreb ter želje po potešitvi teh potreb. Celo osnovno občutenje vključuje zavedanje o okolju, v katerem obstaja. Morda ne široko zavedanje o tem okolju, vendar pa zadostno zavedanje za potešitev potreb in za izogibanje plenilcem. Sedaj spoznavamo, da obstaja še celo nižja oblika občutenja, ki jo izražajo rastline, za katere se zdi, da se bolj zavedajo svojega okolja kot pa smo to kdajkoli mislili. Ta zadnji nivo občutenja je morda omejen na zavedanje okolja in ne vključuje zavedanja o sebi, gotovo pa ne vključuje zavedanja o potrebah in o sredstvih za njih potešitev. Najvišji nivoji zavesti pa so za vsako fizično bitje povsem nepredstavljivi.

Kozmična paradigma ali združeno polje je kraj neskončnega števila relativnih realnosti, pri čemer je vsaka od teh "realnosti" realna le za sebe in za vse, kar obstaja na nivoju valov krivulje nihanja, ki so z njo kompatibilni, vendar pa le relativno "realna" v odnosu do vsega drugega. Z drugimi besedami, mi obstajamo v mnogovrstnih realnostih in vse te realnosti so relativne ena do druge.

Kaj je kozmična evolucija?

Kozmos, v katerem živimo, se gibljemo in bivamo, je rezultat nekega velikega poka. Zaznali ste, da pravim "nekega," kajti prepričan sem, da obstaja neskončen niz "velikih pokov," ki so ustvarili neskončno število kozmosov. Naš poseben kozmos je le eden od mnogih.

"Veliki pok" je neposreden rezultat obsežnega in kaotičnega izliva nepovezane energije. Doseganje povezanosti te energije je namen "kreacije." Najbolj zanimiva stvar, ki jo vemo o tej "energiji," je to, da je bila v času "velikega poka" v začetni obliki inteligence. Zato je kozmos kraj za doseganje povezanosti nepovezanega občutenja.

To občutenje se razvija od najbolj medlega, najbolj začetnega, najbolj nepovezanega zavedanja neposrednega okolja do razpona zavedanja, ki ga je

mogoče opredeliti le kot vse-občutenje. Fizično vesolje igra le majhno, vendar pa pomembno vlogo v tej evoluciji dojetanja in poneskončenja zavedanja. Pomembna je prav kombinacija teh dveh procesov. Ni dovolj, če se zavest širi in zajame zavedanje o vseh stvareh na neskončni stopnji. To ni dovolj, ker je nepopolno. V povezavi s poneskončenjem zavedanja mora obstajati sočasno še popolno dojetanje in sinteza vsega, česar se zavedamo.

Prva točka obrata, skozi katero gre Kozmos je torej “veliki pok.” Začeni s prvo je mogoče te točke obrata morda najlažje dojeti, če si jih razlagamo le kot “reostatske prilagoditve” kozmičnega energijskega polja. Ali pa jo lahko opredelimo, če želimo gledati na “veliki pok” kot na “besedo” ali “glas,” kakor ga omenjajo različne kulturne ali religiozne kozmologije, kot na “izklop kozmične harmonije.” Kar se zgodi, je precej preprosto, hitrost nihanja krivulj valovanja delcev, ki je edina realnost združenega kozmičnega polja energije, se “prilagodi.” V najbolj zgodnjem delu evolijskega procesa je to prilagoditev “navzdol” ali s hitrega na počasno, sedaj pa gre za prilagoditev “navzgor,” kar pomeni, da se hitrost nihanja povečuje.

Torej, kaj ima opraviti planetarna evolucija, ki je spodbudila prehod, ki ga sedaj izkuša vse, kar obstaja na tem planetu, s to kozmično evolucijo?

Vse, kajti planetarni prehod, ki je notranji vzrok vsega nemira, je del kozmičnega prehoda.

Kako pa se to prenaša v realnost paradigme preskoka, ki ga izkušajo vsa človeška bitja (in v večji ali manjši meri, odvisno od ravni občutnosti, tudi vsa druga občutljiva bitja na tem planetu)?

Ker je to “preskok paradigme,” gre za prehod, skozi katerega gredo vsa čuteča bitja v tem planetarnem sistemu. To pa pomeni, da se spreminja “VSAKA STVAR.” Ne le nekatere stvari, ampak vse stvari! Kako pa se to prenaša v človeško realnost? Nanaša se na dve popolnoma različni, pa vendar notranje povezani stvari. Prvič za to, da gre zavedanje in zavest vseh čutečih bitij skozi proces poglobljanja in širitve. Drugič za to, da gre vsak

človeški ustroj skozi proces dekrystalizacije, kar pomeni, da se destabilizirajo vse družbe in kulture, ki temeljijo na teh ustrojih. To se sliši strašno, vendar pa to ni le “dobro,” ampak je dejansko zelo dobro.

Najslabša stvar, ki se lahko zgodi neki stvari, pa najsi gre za institucijo ali za živo stvar, je stagnacija. Stagnacija je edina resnična “smrt,” kajti pomeni popolno odsotnost spremembe, ki pa je najbolj pomemben od vseh dejavnikov rasti. Sprememba je tudi stvar, ki se je vsaj ljudje najbolj bojijo. To, kar dandanes dejansko povzroča velikanke probleme, je dejstvo, da se vse spreminja, ljudje pa se zatekajo k nasilju, v brezupnem poskusu, da bi ustavili spremembo. Na srečo tega ne morejo, kajti če bi lahko, bi se zaustavil njihov lasten evlucijski proces.

Moram biti povsem pošten in reči, da se bodo razmere brez dvoma “samo še poslabšale,” in to še precej poslabšale.

Destabilizacija in drobljenje se bosta nadaljevala v odgovor na spremembe, ki se odvijajo v človeški zavesti. Družbena in eksistenčna negotovost, ki jo povzroča kolaps religij, bosta sprožili vse več in več “fundamentalizmov.”

Fundamentalizem je znanilec smrti vsake religije, v kateri se pojavi. To, kar skuša biti, je “povratak k starim načinom in vrednotam.” Dejansko pa je “premikanje v krogu,” da bi se ubranil pred zaznano spremembo. Vse to se bo nadaljevalo in poglobljalo, dokler se ljudje resnično ne bodo naučili, kako brezploden in uničujoč je. Ljudje bodo resnično morali priti do spoznanja, preko neprijetne in boleče izkušnje, da stvari, ki si jih tako obupno prizadevajo “rešiti,” sploh niso vredne “reševanja,” ampak bi jih bilo bolje odvreči in prepoznati kot odpad, kar v resnici tudi so.

Stvari se bodo začele “obračati” ali “iti na bolje,” ko se bodo ljudje dovolj spremenili, da bodo lahko razumeli, da morajo priti vse spremembe iz njih samih in iz njihove lastne drža do življenja in do tistih, s katerimi ga delijo.

Spodbudo za vse to, za trenutno negativno situacijo in za neizogiben pozitiven obrat, prinašajo najbolj intelektualno razviti prebivalci tega planeta; tisti, katere naše religije, filozofije in tradicije obravnavajo kot “razsvetlje-

ne”. Nekateri ljudje na jih gledajo kot na “povzročitelje težav” ali kot na “zlobno zaroto.” Jaz jih imenujem “SKUPNOST HUMANISTOV.”

Evolucija abstraktne inteligence

V zadnjih nekaj letih je to predmet, o katerem mi je bilo postavljenih največ vprašanj. Temu je tako, ker je to predmet, glede katerega so vsi metafizični sistemi povsem zavajajoči, religije pa po drugi strani težijo k temu, da bi ga v celoti ignorirale ali odklanjale, saj ne ustreza njihovim potrebam. Ne le, da pojmovanje evolucije abstraktne (ustvarjalne) inteligence religijam ne “ustreza,” ampak jim je nasprotno. Moč religije izvira skoraj povsem iz njene uporabe strahu pred smrtjo, da bi nadzorovala ljudi. Pojmovanje, da se abstraktna inteligenca razvija in da je vsa občutnost površina abstraktne inteligence povsem odstrani strah pred smrtjo.

To, kar vam bom povedal, temelji na znanstveni presoji, kako smo vstopili v obstoj in kakšen je namen tega, da smo tukaj. NE temelji na nobenem religioznem nauku, vendar pa sem pri oblikovanju svojih pogledov določno upošteval dojemanja religije.

Torej, kako JE vse nastalo? Vemo, da je bilo naše vesolje, kar je znanost jasno dokazala, ali to, kar mi zaznavamo kot naše vesolje, ustvarjeno iz tega, kar naše trenutno znanje opredeljuje kot “nič,” s pomočjo Velikega Poka. Mislim, da bi bilo morda bolj točno, ko bi rekli: “naše vesolje je bilo z Velikim Pokom ustvarjeno iz navideznega ničā.” To imam raje, ker imam

težavo s sprejemanjem stanja “ničnosti.” *Ex Nihilo nihil fit* ali “nič ne nastane iz nič.” Če je obstajal “Veliki Pok” in če obstaja izredna količina povsem empiričnih dokazov, da je, potem je moralo obstajati nekaj, kar je eksplodiralo. Pravijo nam, da je to bil “prvobitni atom,” in to sprejemam, toda “prvobitni atom” ni “nič,” ampak je “neka stvar.” Osebnostno mislim, da je bil Veliki Pok, ki je ustvaril vesolje le eden v kontinuiranem nizu takšnih dogodkov.

Sedaj smo prišli do vprašanja, na katerega moramo najti odgovor in na katerega religija ne zna odgovoriti, in sicer: Kako smo prišli od eksplozije tistega prvobitnega atoma do tukaj, kjer smo sedaj? Glavno vprašanje, ki ga moramo obravnavati, je naslednje: Ali je obstoječe vesolje, ki obstaja kot rezultat Velikega Poka, zgolj slučajen dogodek? Ali je bil “Veliki Pok” zgolj slučajen ali naključen dogodek? Če je vesolje dejansko slučajen dogodek, potem je tudi vse ostalo slučajno ali naključno. Če je temu tako, ali je potem življenje brez pomena, kar gotovo namiguje naključnost?

To gotovo niso vprašanja, ki bi jih bilo modro ignorirati. Jasno vemo, da je prišlo do velikanske eksplozije in da “nič” ne more eksplodirati. Povsem jasno je, da je morala eksplodirati “neka stvar.” Nimamo pa načina, kako ugotoviti, kaj pa je to bilo ali moralo biti. Ali je bila ta eksplozija slučajna? Morda, vendar trenutno nimamo načina, kako to ugotoviti. Morda je bila slučajna, morda NI bila slučajna. Prepričan pa sem, da v ta proces, ni bil vključen noben “Bog.” Vsaj ne takšna vrsta “Boga,” pri kateri vztraja Religija. Poleg samega “Velikega Poka” ne obstaja noben dokaz o kakršnikoli vrsti zunanjega vpliva. In to je najbolj pomembna točka, kajti če bi bil začetno dejanje “kreacije” (to je, Velikega Poka) vključen “Bog,” potem bi moral biti ta “Bog” izven in tuj vesolju, ki je nastalo z “Velikim Pokom.” Trenutno ne obstaja, kakor tudi nikoli ni, nikakršen empiričen dokaz, da obstaja takšna stvar kot “Bog.” Edini razlog, da sploh obstaja pojmovanje o “Bogu,” je ta, da religije tako silovito vztrajajo glede njegovega obstoja. Ker ni bilo nobenega “Boga,” so si ga dejansko morale izmisliti.

Kakor sem omenil v predhodnem eseju, se zdi, da se je človeštvo obrnilo k ideji o “Bogu,” zaradi nujne potrebe, da bi izognilo osebni odgovornosti. Poraja se mi vprašanje: Če je obstajal vse-mogočen, vse-veden, vse-prežemajoč “Bog,” ali bi bil njegov obstoj kontroverzen? Ne mislim, da je odgovor na to vprašanje, nujno “da.” Kajti, če je dejansko obstajal takšen center zavesti, potem bi bil njegov obstoj popolnoma neizogibno očitno za vse žive stvari, kar pa ni. To, kar je, pa je predmet “verovanja” ali “prepričanja,” ali z drugimi besedami, domišljija, kajti to je vse, kar “verovanje” dejansko je.

Torej, če pozabimo na “Boga,” na kaj naletimo trenutek po “Velikem Poku”? Očitno imamo energijo, ki se širi navzven z veliko hitrostjo in popolnoma brez kakršnegakoli reda. Z drugimi besedami, kaos. Tudi sedaj nimamo nič drugega kot energijo, le da se zdi urejena, saj se objavlja kot “stvari.” Stvari kot ste vi in računalnik, na katerem to prebirate.

Toda, kaj ima vse to skupnega z Evolucijo Ustvarjalne Inteligence? Prav vse. Celotno občutno življenje, in s tem imam v mislih na vse stvari z zavestjo, so del te evolucije. Dejansko so vse stvari del te evolucije. Zakaj? Zato, ker je edina realnost, ki obstaja, realnost energije. Toda, kaj ima energija opraviti z zavestjo? Če prenehati razmišljati o njej, je odgovor očitno. Če je edina realnost energija in če je prav tako jasno, da zavest obstaja v širnem razponu entitet, potem obstaja, ali bolje, mora obstajati nek odnos zavestjo samo po sebi in energijo.

Kako se potem to nanaša na vas in na mene? Ali se? Gotovo!

Kaj vemo? Ne verjamemo, ampak vemo! Verovanje je pribežališče norcev in upanje lažnih umetnikov.

Na temelju povsem empiričnih dokazov vemo, da je prišlo do ogromne eksplozije, iz katere se je razširilo “Vesolje.” Še dandanes pa imamo, navkljub vsej znanosti, le medle predstave, do kod se razteza to “Vesolje.” Vendar pa zame obstaja še eno vprašanje, ki je vsaj enako, če že ne bolj pomembno, in sicer: Kaj je bil “prostor,” v katerem je prišlo do eksplozije? Po

parametrik česa se širi “Vesolje”? Na ti dve vprašanji, vsaj v sedanjem času, nimamo nikakršnega odgovora. Morda je problem zgolj semantičen (pomenosloven) ali filološki (jezikosloven). Morda nam zgolj primanjkuje pravih besed, da bi opisali to, o čemer govorimo; ali raje bolj jasno, morda napačno uporabljamo besede, ki jih imamo. Na primer, ko pravimo “Univerzum” ali “Kozmos,” se zdi, da to pomeni celoto vsega ali “vsega, kar je.” “Prostor” naj bi seveda pomenil vsebino vsega, kar je. Vendar pa se nagibam k temu, da so to zgolj semantične prikladnosti, ne le za besede, ki jih nimamo, ampak tudi za pojme, ki si jih dejansko ne znamo predstavljati. Na primer, ali je pred “Velikim Pokom” res obstajal “nič”? Če je temu tako, kaj je potem “Nič”? Potem, ko je med “Velikim Pokom” eksplodiral “Prvobitni Atom,” se je energija, ki jo je ustvarila (iz česa?) ta eksplozija, razširila navzven (v kaj?) in se še vedno širi navzven; toda, kaj v tem kontekstu pomeni navzven. Navzven v kontekstu česa? Znanstveniki govorijo o “parametrih vesolja;” parametrih v kontekstu česa? Zdi se, da govorijo, da se “nekaj” (Vesolje) širi navzven v nič, ne vemo pa, kaj “nič” pomeni drugega kot odsotnost “nečesa.” Tako je naš jezik največja ovira za dojetje.

To so seveda zelo zanimive teme, vendar pa teme, ki ne dopuščajo odgovora. Toda to, o čemer tukaj govorimo, je to, kako je vsaka oseba, ali raje čutno bitje, postala to, kar je?

Pa pustimo ob strani vsa neodgovorljiva vprašanja, kaj se je zgodilo, ko je eksplodiral “Prvobitni Atom”? No, to, kar se je zgodilo potem, je to, kar se dogaja ob vsaki eksploziji, sprostijo se veliki valovi energije, ki valujejo v vse smeri, stran od centra eksplozije. **TODA ENERGIJA JE SESTAVLJENA IZ DELCEV.** To ni zgolj teorija ali hipoteza, mi vemo, da je energija sestavljena iz množice različno velikih delcev in da je to, kar imenujemo “materija,” sestavljeno iz teh delcev, ki potujejo v Delce Vsebujočih Valovih, ki se objavljajo v obliki sinusoidne krivulje (sinusoidnih valov). Vemo tudi to, da ti valovi nihajo relativno na velikost delcev, ki jih prenašajo. Dandanes je vse to aksiom. To, kar ni aksiom, je način, kako ti delci postanejo vi in jaz. Kar popolnoma drži, je to, da postanejo! **KAKO** to po-

stanejo, pa je zgodba o evoluciji zavesti in zavedanja, ki ju nekateri zmotno imenujejo duh.

Torej, eden od najbolj zanimivih vidikov tega procesa je prehod iz popolnega kaosa v vsaj navidezen red, v katerem se nahajamo. Kajti edini možen opis stanja, ki je obstajalo v trenutku “Velikega Poka” in po njem, je bilo stanje popolnega kaosa, vrtnec divje neurejenih energiji, ki so hitele stran od “ničelne točke.” Ti valovi energije, ki so nosili vse delce, ki jih je ustvarila eksplozija, so se nato iz kaosa njihove kreacije umirili v sorazmerno urejen sinusoidni vzorec, delci v teh valovih pa so se preko ogromnega časovnega obdobja zgostili v oblike različnih stopenj gostote.

Sedaj smo prišli do najtežjega dela; kako so te valujoče energije postale občutne?

Moja predpostavka je, da imata energija in zavest določene skupne točke in da je to, ker iz lastne izkušnje vemo, da je neko polje energije lahko zavestno in da se zaveda lastne zavesti, povsem jasno vsakemu in vsem nam; vemo pa tudi to, da ne izpričuje pričevanja zavesti vsa energija. Zato je moja predpostavka, da dejstvo, da neka energija poseduje zavest, jasno nakazuje, da ta energija, sama po sebi, poseduje potencial za zavest.

Sedaj bi rad še bolj jasno razložil, kaj mislim, ko pravim “neka energija poseduje zavest.” Mislim, da vi in jaz in vsa čuteča bitja nismo nič drugega kot zgoščena polja energije, energijski delci, ki jih drži skupaj mreža sile ali polje-sile. Naša tako-imenovana telesa so, kakor že dolgo trdijo hindujci in budisti, preprosto vrsta utvare, izjemno žive utvare.

Torej, ta trditev, da je človeško telo dejansko energijsko polje NI hipoteza, ni religiozni nauk, je znanost. Vemo, da v vesolju ne obstaja nič, ki ni preprosto energija ali oblika energije. Če so potem naša tako-imenovana telesa le energijska polja, potem so gotovo do določene stopnje utvare. Problem je seveda ta, da se ne zdijo utvare.

“Ali ne krvavimo, če nas zbodete? Ali se ne smejemo, če nas žgečkate? Ali ne umremo, če nas zastrupite?” Odgovor na ta vprašanja je seveda DA!

Toda, če je temu tako, kako smo potem lahko samo “energijska polja,” kar sicer vemo, vendar pa tudi vemo, da smo obenem to, kar imenujemo “realni,” in da krvavimo, se smejemo in umremo. Ker je celovit odgovor na ta vprašanja trenutno nespoznaven, lahko kljub temu priskrbimo več kot primerne odgovore za del problema. Dejansko se odgovor nahaja v dveh besedah, in sicer “zavesti” in “zavedanju.” Fizičnost je “hologram,” ki ga projicira naša zavest, vendar pa se večina ljudi ne zaveda, da je to tako. Ko se zavedanje in zavest spojita, potem je verjetno dosežen namen fizičnosti.

Zato se mi zdi, da je “cilj” ali “namen” “kreacije” vidnega vesolja evolucija, ne oblike, ampak zavesti. Ta “namen” začne obstajati šele, ko začne obstajati vesolje. Ko je “Veliki Pok” ustvaril vse različne nivoje energijskih delcev, so vsaj nekateri od teh posedovali potencial za zavest. Ko čas prehaja in začnejo energijska polja znotraj razširjajoče se mase energije s procesom zgoščevanja, začnejo ti posebni delci postajati potencialno zavestni in se razvijati v stanje, ki ga moramo opisati kot nepovezano ali medlo zavestno; niso pa samo-zavestni.

Seveda katerakoli stvar, ki ni samo-zavestna ni polno zavestna. To stanje je bilo v *Rig Vedi* opisano kot “Želja Vedeti in Rasti,” “hrepenenje po zavedanju,” kajti sčasoma se ti energijski delci počasi in postopoma začenjajo medlo zavedati svoje individualnosti. In ker se te iskre ognja želijo vse bolj in bolj učiti in rasti, postanejo na tej točki ti delci to, kar jaz imenujem Perispirits (Vilinski Duhovi), s čemer se začne evolucija njihove zavesti in poneskončenja njihovega zavedanja.

Ta proces jaz imenujem “Metempsihoza,” ki je gotovo vse prej kot hiter proces. Toda v toku svoje metempsihoze se vsak Vilinski Duh počasi in postopoma vse bolj zaveda samega sebe in svojega okolja, pri čemer verjetno nekateri, ne pa vsi, dosežejo točko, na kateri ne morejo več širiti svojega zavedanja brez izkušanja fizičnosti. Zakaj to velja za nekatere, ne pa za vse Vilinske Duhove ne vem zagotovo, vendar pa je to verjetno posledica različnih razvojnih paradig.

Toda, za tiste Vilinske duhove (in Vilinski Duh je Abstraktna Inteligenca), ki so zahtevali izkušnjo v gostejšem molekularnem vzorcu, pot pelje skozi zaporedna in sledeča si izkušanja fizičnosti, proces, ki ga na splošno napačno istovetimo z “reinkarnacijo.” Pravim “napačno istovetimo” zato, kajti dejansko obstaja velika razlika med “zaporednimi in sledečimi si inkarnacijami” in “reinkarnacijo.”

Torej, kaj to pomeni za posamezno človeško osebnost?

No, če to povemo na suhoparen način, pomeni dve različni stvari. To pomeni, da nihče ni bil nikoli nekdo preden je bil on sam, niti ne bo nikoli nekdo drugi, razen on sam. Pomeni pa tudi to, da je vsaka oseba končni rezultat nekega neskončno dolgega procesa, pri katerem je vsaka oseba vmesni in končni izdelek. To pomeni, da je, ko se Vilinski Duh inkarnira v fizični manifestaciji, vsaka manifestacija pokazatelj, kje v evoluciji se nahaja Vilinski Duh, vsaka naslednja inkarnacija pa pokazatelj vseh izkus-tvenih podatkov, ki so bili dotlej zbrani. Na koncu procesa fizičnih inkarnacij gre končna manifestacija skozi proces, ki se imenuje “strnitev osebnosti,” ko postanejo izkušnje vseh predhodnih inkarnacij in njihovih življenjsko pomembnih spominov (ne pa nepomembni spomini) polno dostopne “zadnji osebi v nizu.” Religija imenuje ta pojav “Razsvetlitev.”

Ostane pa nam še očitno vprašanje, kaj se dogaja z osebo, ki umre? No, če smo popolnoma pošteni, skoraj nič. Seveda odloži fizični nosilec, vendar pa ob tem ne izgubi nič svoje samo-zavesti. Neko energijsko polje, ko enkrat obstaja, se ne more nikoli izgubiti iz prostora, v katerem obstaja. Na tej točki se začne posameznik razvijati v abstraktno inteligenco. Vsa čutnost je v bistvu nesmrtna. Ne obstaja nikakršna “smrt,” ampak le sprememba položaja. Za tiste, ki so bili v telesu povsem predani fizičnim stvarem, to predstavlja pomembno izgubo, tako da morajo porabiti precej časa, da se naučijo, kako naj se s tem spopadejo. Za tiste pa, ki so živeli uravnoteženo življenje, ne obstaja nikakršen problem.

Človeški strah pred smrtjo je najbolj negativna od vseh stvari in jo brezobzirni uporabljajo za nadzor in zatiranje ljudi že vse predolgo.

Končni rezultat tega procesa je ta, da postane sčasoma vsa inteligenca, ali bolje zavest, abstraktna Ustvarjalna Inteligenca. Tako se vsako inteligentno energijsko polje razvija proti temu, kar lahko imenujemo le kot vse-zavestnost in neskončno zavedanje. S tem nimam v mislih zgolj izvirne Vilinske Duhove, ampak vsako in vse zavesti, ki so se razvile “vzdolž te poti.”

Biti celovita oseba

Velika Laž” je v vsaki od svojih mnogih protejskih inkarnacij najbolj zatiralski pojav, ki deluje zoper srečo človeške rase. Podleganje “Veliki Laži” je značilno za civilizacijo na tem planetu. Ker menim, da sta znanje in razumevanje tako ključnega pomena v naših življenjih, sem ga uporabil za moto te organizacije, tako da sem povzročil kar precej “hrupa” glede potrebe, da “skušamo spoznati vsako stvar.” Seveda pa tako vi kot jaz zelo dobro vemo, da je to v naši dobi “informacijske nasičenosti” popolnoma nemogoče. Vendar pa želim predstaviti zamisel, da je v to nemogočo nalogo vključenih več stvari kot pa le to, da se človeka usposobi za to, da mu ne bo mogoče lagati.

Več ko človek ve o izjemno širokem razponu stvari, več ko človeka zanima širok razpon stvari, bolj kultiviran človek je. Kulturna oseba, ki je resnično civilizirana, je zaokrožena oseba ali “celovita oseba.” To so ljudje, ki ustvarjajo boljši svet, v katerem lahko živijo VSI ljudje, pa čeprav se jih večina niti ne zaveda koristi, ki jim jih nudijo takšni ljudje. Z zornega kota narave človeškega stanja in družb, v katerih to stanje obstaja, je NAJSLABŠA stvar, ki lahko obstaja to, kar se imenuje “enostranskost”! Kajti ne glede na to, kako se človek odloči, da bo razmišljal, “enostranskost” pomeni

“eno-manija”, ki je patologija in neproduktivna za človeško rast in dobrobit.

Obstaja pa še drug izredno vitalen vidik “zaokroženosti.” Človek, ki je “zaokrožen” ali “celovit,” bo precej bolj verjetno srečen neodvisen individualist. Dobro prilagojeni individualisti so namreč tisti, ki so odgovorni za večino napredka, ki je iz tega sveta naredil boljši kraj za življenje.

Seveda vsi vemo, da ta svet trenutno ni dober kraj za življenje, toda tiste dobre stvari, ki obstajajo, tiste resnične koristi, ki obstajajo, so proizvodi dobro zaokroženih individualistov.

Iz “Mravljiščnih Družb” ali “Biriških Kultur” ne pride in ne more priti nič dobrega. Njihova edina korist je “ordnung” ali “red,” pri čemer ne pozabimo, da je pokopališče zelo urejen kraj. Da bi bila koristna, ustvarjalna, vesela, mora biti družba notranje neurejena, vendar samo v tem smislu, da ta “nered” nakazuje svobodo in neodvisnost, kajti nobena od teh stvari ni notranje “urejena.”

RENATI
DES-CARTES,
MEDITATIONES
DE PRIMA
PHILOSOPHIA,
IN QVA DEI EXISTENTIA
ET ANIMÆ IMMORTALITAS
DEMONSTRATVR.

PARISIIS,
Apud MICHAELEM SOLY, viâ Iacobeâ, sub
signo Phœnicis.

M. DC. XLI.

693
Cum Privilegio, & Approbatione Doctorum.

ALEKSEJ DOLGORUKI-URIJEVSKI - IZBOR ČLANKOV